

CURIERUL MISSIONAR

„CAT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.

Anul XXVI. Nr. 4

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

August 1948

Cuprinsul

1. O, de-aș putea să-i spun . . . M. Chelcea
2. Bucuria în Domnul . . . St. Demetrescu
3. Avertizări la vreme . . . G. Graur
4. Sofie de Misionar . . . Slujitorii Ev.
5. Sabatul și lucrarea de sfințire . M. Ionescu
6. Se voi înșivă cercetașivă . . . I. Bătrâna
7. Odaia de sus . . . A. Ionescu
8. Din bucuriile poporului advent Gh. Indricău
9. Din psalmul 107 . . . R. Artinian
10. Despre drepturile fundamentale ale . . .
cetățenilor . . . I. Bătrâna
11. Selagra . . . V. Florescu
12. Cueru normal . . .

Diverse:

- ~ Sacrificiu de sine . . .
- ~ Întrebări biblice . . .
- ~ Rezultat examen . . .
- ~ Studii biblice . . .

O, de-aș putea să-i spun!..

Pe când un mic copil eram,
Prea bine-mi amintesc,
Pe-a mea măicuță o'ntristam
Sburdând în trai lumesc.
Iar azi când zace în mormânt,
Simt lipsa sfatului ei blând;
Și-aș vrea s'o mângâi și să-i spun
Că sunt al Tău, Isuse bun!

Și cu'ncăpătânarea mea
Și gândul meu rebel,
Eu tot spoream durerea-i grea:
Dar mă iubea la fell
Și-al tinereții mele dor,
Și-al bucuriilor fior:
Cu mine ea le-a împărțit . . .
Aș vrea să-i spun că's mântuiri!

Și când pe mama-am părăsit
Ca fiu răfăcitor,
Nepăsător că am sdrobot
Al dragostei izvor:
In calea mea mereu privea
Și pentru mine se ruga
Să mă întorc din drumul rău, . . .
Și azi, Isuse, sunt al Tău!

Și'n urmă veste am primit
C'ar fi ultima zi
Pe-aceea care m'a iubit
Eu s'o mai pot zări.
Și pasu'n grabă m'a purtat,
La patul ei am genunchiat,
Sărutul ultlim ea mi-a dat
Și Tie-apoi m'a'ncredințat!

Măicuța mea s'a stins, dar ruga ei a'nvins:
Azi sunt pe veci al Tău, Isuse-al meu!
Și'n cer voi fi cu ea și'nveci ne-om bucura!
O, de-aș putea să-i spun!.. Isuse Bun!

M. Chelcea

Bucuria in Domnul

este

puterea noastră

Dela început oamenii au fost creați pentru bucurie statornică, permanentă și veșnică. Stă scris, că, la creațiune, „stelele dimineții cântau în cor, și toți fiii lui Dumnezeu înălțau strigăte de bucurie”. — Iov 38, 7. Iar despre Fiul lui Dumnezeu, Cel „prin Carele toate s'au făcut”, și Care — în vorbire figurată — este numit în Scripturi și „înțelepciunea” cea descoperită oamenilor de Dumnezeu, stă scris: „Dumnezeu M'a avut la începutul căilor Sale. Când gătea cerurile, când trăgea cercul în jurul adâncurilor; când întărea norii de sus și făcea întărituri adâncului; când punea mării așezământ, pentru ca apele ei să nu treacă peste țărături; și când făcea tari temeliiile pământului: — atunci Eu eram lângă El ca Fiul prea iubit al Său, bucuria Sa de toate zilele, veselindu-Mă pururea înaintea feței Sale, bucurându-Mă de pământul Său locuibil, și bucuria Mea cea mare era cu fiii oamenilor”. — Prov. 8, 22—31, Biblia traducere Iași și Elberfeld.

Rezultă din aceste scrise, că lumea pământeană, mai mult decât lumile cerești chiar, a fost creată în deosebi, pentru ca — prin fericirea continuă și permanentă de care trebuia să se bucure — să constituie, mai mult decât orice, cauza de delectare a Fiului lui Dumnezeu spre mărirea Tatălui. Ce bine e, să cunoaștem — deci — începuturile omenirii și soarta destinată de Marele Creator nouă oamenilor, pentru ca să ne silim, să ajungem a împlini cu adevărat înaltele și minunatele așteptări divine.

Dar binele și fericirea, cu care noi să bucurăm pe Dumnezeu, nu vin așa, la întâmplare, și fără ca noi să știm, cum. Binele și fericirea sunt rezultatul trăirii după leguli, principii și legi morale, date nouă de către Marele Creator. Creatorul Insuși este numit și „fericitul Dumnezeu”, tocmai pentru că El Cel dintâiu intrupeză

și reprezintă, prin caracterul, prin purtarea și faptele Sale, legile și principiile fericirii veșnice, pe care ni le-a descoperit și nouă în cele zece porunci. Iar fiecăruia dintre noi ne spune Domnul prin Profetul: „Ah, de ai fi ascultat tu de poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un fluviu, și fericirea ta ca valurile mării”. — Isaia 48, 18.

Adevăratele idealuri și adevărata fericire

Cuvântul lui Dumnezeu din Scriptură arăta oamenilor totuși cu mii de ani în urmă adevăratele idealuri de viață, care duc la adevărata fericire. Cu o mie de ani înainte de Domnul Hristos, adică încă de acum aproape trei mii de ani, Psalmistul îndica privirile și căutările oamenilor dela cele de jos, dela viața de petreceri, la căutarea plăcerilor și bucuriilor spirituale, înalte și înălțătoare, când zicea:

„Cât despre mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu”. — Psalm. 73, 28. Iar despre bunul Dumnezeu zicea Psalmistul:

„Tu îmi faci cunoscută calea vieții: Plinătatea bucuriilor de dinaintea feței Tale. Căci la dreapta Ta sunt desfătări fără capăt”. — Psalm. 16, 17.

Și mai departe zice Psalmistul despre sine:

„Dar eu numai prin dreptate voi vedea fața Ta. Când mă voi deștepta, mă voi sătura de chipul Tău”. — Psalm. 17, 16.

Vieța de dreptate, viața de cinste, de sfințenie și de curățenie, care ne va da puțința să vedem odată fața lui Dumnezeu și să ne împărtășim de plinătatea bucuriilor de dinaintea feței Sale: — iată, care să fie ținta și străduința noastră de toate zilele, cât trăim. Către ținta aceasta să tindem mereu, rugându-ne la Dumnezeu să ne ajute, să facem totdeauna voia Sa, „pe cum în cer așa și pe pământ”.

Să nu se creadă, deci, că viața cea dreaptă, bună și fericită e rezervată oamenilor numai pentru ceruri. Bunul Dumnezeu dorește, ca să realizăm fericirea chiar în viața aceasta. Spre deosebire de religiile abătute dela Evanghelie, care — la fel cu religiile păgâne de pe vremuri — au pus popoarelor mulțime de sărbători petrecute nu numai în nelucrare, ci și în bencheturi și stricăciuni cu baluri mascate ca în sărbătorirea misterelor diferiților zei și zeițe din alte timpuri, când oamenii își făceau de cap, în credința, că nu-i vede nici om, nici divinitate: — religia cea cu adevărat dela Dumnezeu, religia Evangheliei neîntunecată de valul tradițiilor seculare toate de origine păgână, învăța, încă din vremuri îndepărtate, pe oameni bucuria cea sfântă și curată, bucuria cea într'adevăr reconfortantă și întăritoare. În loc să lase pe credincioși în părerea, că sărbătorile sunt pentru petreceri desfrânate cu îmbuibarea propriei persoane și cu amestecarea cu băuturi îmbătătoare, după care să urmeze dansuri, chiuri și stricăciuni, cu mască sau fără mască, și în credința că nici om, nici Dumnezeu nu vede și nu ține seama de astfel de plăceri înjositoare: — adevărata religie a Bibliiei spunea încă de acum 3500 de ani, despre petrecerea chiar a celor mai mari sărbători — Paștele și Rusaliile — astfel:

„Deci, după ce veți trece Iordanul și veți locui pământul pe care Domnul Dumnezeuul vostru vi-l dă de moștenire... atunci voi, în locul pe care Domnul Dumnezeuul vostru și-l va alege, ca să facă să locuiască Numele Său acolo, (adică în Ierusalim) să aduceți toate câte Eu vă ordon — jertfele, arderile de tot, zecimile și darurile voastre, și cele mai alese din cele ce ați votat voi Domnului: — și vă bucurați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru”. — Deut. 12, 10—12.

„Tu nu vei putea mânca înlăuntrul porților tale zecimea grâului tău, nici a mustului, nici a uleiului tău, nici întâile născute ale vacilor și ale oilor tale... Ci să le mănânci înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care îl va alege El... și anume tu, și

fiul tău, și fiica ta... și să te bucuri înaintea Domnului de toate, pe câte ai pus mâinile tale". — Deut. 12, 17, 18.

Foarte instructiv este de văzut aci, cum, în toate instrucțiunile cu privire la petrecerea sărbătorilor, nu se vorbește despre chefuri și desfrânări în locuri tainice, în taverne, sau în ascunzișurile serbării misterelor zeilor păgâni; — ci se vorbește despre ospete curate și despre bucurii sfinte petrecute „înaintea Domnului”, adică sub via conștiință, că ne găsim înaintea lui Dumnezeu și observați în toate de către ochiul Său atotvăzător, care ne urmărește nu cu mânie, ci cu iubire, și cu dorința de a împărtăși cu El înalta bucurie a binefacerii către orfanj și către văduve, — pe toți aceștia făcându-i să se bucure și să se simtă fericiți „înaintea lui Dumnezeu” la fel cu noi. Aceasta este „bucuria Domnului”, adică „bucuria generală”, „bucuria tuturor”; iar nu o bucurie izolată, egoistă, sectară, separatistă, rezervată numai pentru noi, pentru familia sau casa noastră.

De asemenea, este bine să se știe, că nu era vorba de petreceri cu beții; căci se spune clar, că băutura adusă la sărbătoare era mustul dulce, luat atunci proaspăt dela teasc, iar nu cine știe ce băuturi îmbătătoare. Era vorba — deci — de o bucurie curată și sfântă; căci chiar erau numite sărbătorile acestea „zile sfinte”, care nu puteau fi profanate prin ospete petrecute cu îmbuibări și cu beții.

Ca să ne convingem despre adevărul acestor spuse, e de ajuns să amintim, că chiar în cuvântul adresat poporului de către Neemia și marele Preot Esra, cu ocazia acelei prime serbări din Ierusalim, după întoarcerea din captivitatea Babilonului, citim că s'a zis exact în sensul celor auzite mai sus, și anume:

„Și Neemia și Esra, preotul, cărturarul, și Leviți care explicau poporului, ziseră către tot poporul: Ziua aceasta este zi sfântă Domnului Dumnezeului vostru; nu vă bociti și nu plângeți. Căci tot poporul plânse, când auzi cuvintele Legii. Și a zis către ei: Mer-

geți, mâncați bucate grase și beți băuturi dulci, și trimiteți porții și la cei ce nu au nimic pregătit; căci ziua aceasta este zi sfântă Dumnezeului nostru. Deci nu vă intristați: căci bucuria Domnului este puterea voastră”. — Ném. 9, 10.

Cuvântul tradus aci prin „bucuria Domnului”, este tradus în alte Biblii prin: „bucuria în Domnul”, „bucuria de Domnul”. Și este aceeași bucurie, despre care li se vorbise încă prin Moise, când li se zicea: „Bucurați-vă acolo înaintea Domnului Dumnezeului vostru”.

Ideea este, deci: Să ne bucurăm înaintea lui Dumnezeu, cu bucurii dumnezeiești, pe care le aprobă și le împărtășește cu noi Insuși bunul Dumnezeu, — adică bucurii sufletești, bucurii spirituale; iar nu bucurii lumești, ordinare, care duc la abuzuri și patimi degradatoare. Bucuria și fericirea dumnezeiască sunt definite și de către Sfântul Apostol Pavel, când zice:

„Impărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură; ci dreptate și pace, și bucurie în Spirit Sfânt”. — Rom. 14, 17.

Iar această bucurie și această fericire trebuie realizată aici, adică în viața aceasta, dacă voim să o avem și în viața veșnică. Dar bucuria și fericirea aceasta nu se dobândește prin lăcomie și prin setea nebună după bucuria egoistă de bunurile pământești; ci numai prin dobândirea dela Dumnezeu a unei inimii nobile și gata de mari sacrificii pentru binele și folosul general și pentru fericirea altora. Auzirăm mai sus îndemnul dat poporului de către Guvernatorul Neemia pe vremuri: „Mergeți, mâncați bucate grase și beți băuturi dulci, și trimiteți porții și la cei ce nu au”. Este cazul să se știe, că Neemia, Guvernatorul, era cel dintâi care mergea în fruntea tuturor cu exemplul cel bun al sacrificiului și al dăruirii; căci despre el citim:

„Și din ziua, în care am fost pus Guvernator al lor în pământul lui Iuda, adică dela anul al douăzecelea până la anul al treizeci și doilea al regelui Artaxerxe, adică doisprezece ani, eu și frații mei n'am mâncat pâine de guvernator.

Dar Guvernatorii de mai înainte... puneau sarcini pe popor și luau dela el pâine și vin, afară de darea de patruzeci de sicli de argint; bă încă și servii lor domneau peste popor. Dar eu n'am făcut astfel, căci mă temeam de Dumnezeu.

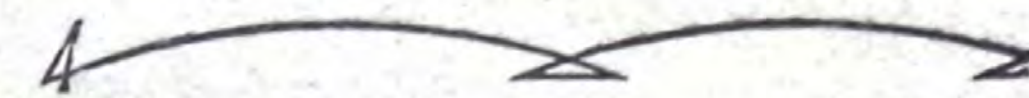
„Ba munceam și la zidul cetății, și țarină n'am cumpărat; și toți servii mei erau adunați acolo la lucru. Ba încă la masa mea erau o sută cincizeci de bărbați din Iudei și din diregători; afară de cei ce veneau la noi dela popoarele din jurul nostru: Și cu toate acestea n'am cerut pâine de Guvernator; căci lucrul apăsa greu asupra poporului.

„Dumnezeul meu, adu-Ți aminte de mine spre bine, după toate câte am făcut pentru poporul acesta”. — Ném. 5, 14—18.

Iată ce învățături minunate sunt cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu din Scripturile Sfinte. Și iată pentru ce „bucuria în Domnul este țaria noastră”: pentru că ea presupune formarea și păstrarea în noi a unui caracter la fel cu al bunului Dumnezeu, preocupat numai de binele altora și de folosul general, și căutând numai bucurii înalte, ca acelea care sunt și bucuriile bunului Dumnezeu.

Bunul Dumnezeu să ne ajute, să cultivăm și noi acel caracter înalt, care crede, știe și face după cuvântul, „bucuria Domnului este țaria noastră”, și de aceea își pune în strânsă legătură bucuria personală cu bucuria generală.

Ștefan Demetrescu

ATENȚIUNE

Dela atelierul mecanic Iosif Tonchievici, se poate procura prese pentru faguri, mult mai bine reușite ca până acum. Mărimea este 27X42 și 22X35. Rog adresați-vă la Iosif Tonchievici, Str. Cuza-Vodă Nr. 176, Piatra-Neamț.

Avertizări la vreme

În Sfintele Scripturi, dreptarul învățării și al credinței, găsim foarte multe sfaturi și îndemnuri din partea Duhului Sfânt, toate având un țel precis, anume acela de a ne păstra tari în credința cea adevărată și a păstra astfel încrederea nesguduită până la sfârșit în toate făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu.

Iată câteva din multele pietre scumpe cuprinse în această comoară de neprețuit: „Prea iubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m'am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna... Țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viață veșnică. Muștrați pe cei ce se despart de voi”. Iuda 3. 21. 22.

Despre vremurile apăsătoare ale constrângerii și persecuției, s'a spus pe bună dreptate că sunt se poate naște înăuntru Bisericii. Dacă în vremuri de prigoană religioasă membrii Bisericii caută să strângă și mai mult rândurile, în vremuri de libertate pericolul se poate naște înăuntru Bisericii. Acesta poate să constea din neglijarea cererii ajutorului divin, sau a ivirii între frați a unor explicații personale a Cuvântului, cari pot da naștere la nedumeriri și la slăbirea încrederii unora în temeinicia doctrinei noastre.

Socotim deci de folos a reaminti fraților noștri felul cel minunat în care a lucrat bunul Dumnezeu pentru lămurirea principiilor după care urmau să se conducă credincioșii ultimei Biserici, numită Laodicea, până când va avea să treacă prin porțile Noului Ierusalim.

Principiile, în linii generale, au fost trasate dela început.

Când se vorbește despre anumite rațe de lumină, despre o dezvoltare a adevărului divin, despre noi descoperiri necesare dezvoltării Bisericii, toate acestea trebuiesc verificate și puse de acord cu principalele puncte ale doctrinei, stâlpi și temelii ai cre-

dinței, cari au rezistat peste un veac tuturor asalturilor, ereziilor și uneltirilor celui rău, care dorea să le slăbească prin vreun mijloc oarecare. Este de mult folos a lua în seamă sfatul dat în Proverbe 22, 28: „Nu muta hotarul cel vechiu, pe care l-au așezat părinții tăi”.

Iată cum scrie serva Domnului despre felul minunat cum bunul Dumnezeu a ajutat la fixarea fără greș a acestor principii:

„Mulți din poporul nostru nu știu cât de sigur au fost puse temelii credinței noastre... Minți pătrunzătoare, nobili și sinceri, făceau parte dintre aceia cari, după timpul dela 1844, au cercetat după adevăr ca după o comoară ascunsă. Mă adunam și eu cu ei și împreună cercetam și ne rugam cu stăruință. Adeseori rămâneam împreună până târziu noaptea și câteodată toată noaptea ne rugam pentru lumină și studiam Cuvântul. Iarăși și iarăși acești frați se adunau împreună și studiau Biblia pentru ca să poată cunoaște înțelesul ei și să fie pregătiți s'o predice cu putere.

„Când ajungeau la un punct, în studiul lor, unde ziceau: „Nu mai putem face nimic”, Duhul Domnului venea asupra mea, eram luată în viziune și mi se da o explicație lămurită asupra pasagiului studiat, cu instrucțiuni despre felul cum să lucrăm și să propovăduim cu succes. În felul acesta am primit lumina ce ne ajuta să înțelegem Scripturile cu privire la Hristos, la misiunea Sa și la serviciul Său preoțesc din Sfânta Sfințelor din ceruri. O linie a adevărului ce se întindea din acel timp până la timpul când vom intra în cetatea lui Dumnezeu, mi-a fost clar arătat și am dat altora instrucțiunile ce mi le-a dat Dumnezeu.

„În timpul acela nu puteam înțelege raționamentele fraților. Mintea mea era zăvorâtă și așa cum eram, nu puteam pricepe înțelesul Scripturilor pe cari le studiam... Am rămas în această stare până ce punctele principale ale credinței au fost înțelese în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Frații știau că atunci când nu eram

în viziune, nu puteam să înțeleg cele studiate, și ei primeau ca o lumină din cer descoperirea dată. „Ploaia timpurie și târzie 17.

Din cele de mai sus rezultă că „la împlinirea vremii”, atunci când profetia se împlinise și trebuia să apară Biserica Rămășiței, a celor cari păstrează poruncile lui Dumnezeu și credința Domnului Isus Hristos, exact atunci când orologiul lui Dumnezeu a sunat în ceruri, pe pământ a luat ființă Biserica Laodicea și Domnul a ales pe Serva Sa, o unealtă slabă în ce privește starea fizică și intelectuală, cea mai slabă dintre slăbi, pentru ca numai El să fie mărit, și prin ea a comunicat aprobarea Sa, la toate hotărârile și concluziile la cari ajungeau pionierii lucrării. Atâta vreme cât ei erau clari, în înțelegerea Scripturilor și a punctelor de credință, ea nu-i putea înțelege de loc ce discuta și la ce concluzii au ajuns; dar de îndată ce frații ajungeau la un punct neclar și greu, atunci deodată, ea era luată în viziune, primea lumină de sus și apoi comunica: „Așa trebuie să înțelegeți cele discutate acum”.

Astfel dar, într'un chip cu totul minunat s'au pus bazele doctrinei Bisericii Advente. De aceea stau așa de sigure și neclintite. Și numai persoane fără experiență și necunoscătoare pot fi înșelate să creadă că lucrurile ar sta altfel și că deci ar trebui revizuite. Cu privire la această, Serva Domnului zice: „Satana... vă insuflă oamenilor teorii rătăcite ca să apuce pe o cale sucită, dând loc la o ațâțare falsă și va abațe astfel sufletele dela adevărată solie pentru acest timp... și unii vor fi amăgiți, pentru că sunt plini de curiozitate și doresc după ceva nou”. „Mărt. către Predicatori” pag. 59. „Dacă Dumnezeu are de comunicat o lumină nouă, El lasă pe aleșii și iubiiții Săi să o înțeleagă, fără să meargă ca mințile lor să fie luminate ascultând la cei cari sunt în întunec și rătăcire”. „Exp. și Viziuni”, pag. 120.

Ca măsură preventivă, încă de pe vremea sfinților apostoli era dată avertizarea această: „Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce

învățătura această, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: „Bun venit”; căci cine îi zice „bun venit”, se face părtaș faptelor lui rele”. **2 Ioan 10, 11.**

Serva Domnului zice mai departe: „Fie, ca oricine citește aceste cuvinte să le dea și adevărata lor considerație. Eu aș dori, în Numele lui Isus, să le întipăresc în inima fiecăruia. Dacă se ridică cineva dintre noi sau din afară de noi cu o solie care declară că poporul lui Dumnezeu face parte din Babilon, și susține că strigătul cel mare este o chemare ca să iasă dintre dânșii, puteți ști că acesta nu aduce solia adevărului. Pe acesta nu-l primiți și nu-i urați de bine, căci Dumnezeu nu vorbește printr’ânsul și nici nu i-a încredințat vreo solie ci el a alergat înainte de a fi trimis”. „Mărt. c. Predic”, p. 41.

„Se ridică oameni cari vorbesc lucruri sucite ca să desbina pe ucenici unii de alții... Au urmat oare acei cari pretind a fi primit lumină cu privire la Comunitate, adevărata cale? Au mers ei la acei cari sunt aleși de Dumnezeu ca să dea o mărturie vie?... Au căutat ei să se consfătuiască cu acei cari au fost și sunt încă purtătorii adevărului și cari dau lumii ultima solie de avertizare? „Idem”, pag. 48. 49.

De obicei, cei cari sunt molipsiți de idei lăturălnice, nu vor să mai stea de vorbă cu frații cari i-ar putea lumina. În inima lor se naște un fel de ură și pacea din suflet piere. În locul ei ia loc turburarea și amărăciunea. În curând termină prin a desconsidera credința și ajung mai aspri decât erau înainte de a cunoaște adevărul. De aceea, este foarte prețios sfa-

tul de a nu participa la astfel de acțiuni distructive, ci a fi gata a cere lămuriri și a ne consfătuia cu frații cari poartă răspunderea lucrării, și să avem aceeași încredere sinceră pe care am avut-o când am primit credința, că dânșii ne doresc binele și ne conduc la limanurile păcii în speranța mântuirii.

Apostolul Petru îndemna pe credincioși cu cuvintele: „Voi deci, prea iubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târiți de rătăcirea acestor nelegiuți și să vă pierdeți tăria, ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava acum și în ziua veșniciei. Amin”.

G. Graur

Soție de misionar

Pe vremuri soțiile slujitorilor lui Hristos îndurau lipsuri și persecuții. Dacă soții lor erau puși la închisoare sau condamnați la moarte, femeile acelea nobile și jertfitoare de sine sufereau împreună cu ei, iar răsplătirea lor va fi egală cu aceea ce se va da bărbatului. Soțiile de misionari au suferit din cauza adevărului împreună cu soții lor. Ele au jertfit în adevăratul înțeles al cuvântului casa și prietenii lor, pentru ca să poată ajuta soților lor, să lumineze suflete care zăceau în întuneric și să le descopere tainele ascunse ale Cuvântului lui Dumnezeu. Vieța lor era pururea în primădie. Ținta lor cea mai înaltă era de a mântui suflete, și de dragul ei erau gata să sufere.

Dacă soția însoțește pe soțul ei în călătoriile lui, atunci să facă aceasta nu pentru a-și satisface plăcerea de a face vizite și a fi servită, ci pentru ca să lucreze împreună cu el. Lucrarea ei trebuie să se împletească cu a soțului pentru bine general. Dacă nu o împiedecă treburile casei ar trebui să fie bucuroasă de a întovărăși pe soțul ei și să-l sprijine în ostenele lui, de a câștiga suflete. Cu blândețe și umilință și totuși cu nobilă încredere în sine ea ar

trebui să exercite asupra altora o influență îndrumătoare, să-și facă partea ei de lucru, să poarte crucea și povara în adunări, la altarul familiei și la convorbirea din casă. Oamenii așteaptă pe bună dreptate aceasta. Dacă așteptările acestea nu se împlinesc, soțul pierde din influență mai mult de jumătate.

Soția celui care e în slujba lui Hristos poate săvârși mult bine, dacă vrea. Dacă e stăpânită de duhul lepădării de sine și dacă iubeste sufletele, poate face împreună cu soțul ei tot atât de mult bine ca și el. Ca slujitoare a cauzei adevărului poate înțelege și pătrunde mult mai bine ca soțul ei multe cazuri, mai ales în rândul femeilor.

Soția cuiva care slujește pe Hristos poartă o răspundere, pe care nici nu trebuie și nici nu poate să o lepede cu ușurință. Dumnezeu cere ca talanții ce i-a încredințat să-I fie înapoiți cu dobândă. Ea trebuie să lucreze credincios și sărguincios împreună cu soțul ei pentru a mântui suflete.

Totul trebuie să fie jertfit cu bucurie și cu bunăvoință pentru a face binele și pentru a mântui suflete.

Soțiile celor numiți trimiși ai lui Dumnezeu trebuie să ducă o vieță de consacrare și rugăciune. S’ar putea ca unele să aibă o religie care nu cuprinde în sine crucea și nu le cere nicio lepădare de sine și nicio efortare. În loc să fie sărguincioase de a-și purta singure poverile, să se sprijine pe Dumnezeu ca El să le dea putere și să-și poarte personal răspunderile, s’au rezemat de multe ori pe alții și au obținut dela ei vieță spirituală. Cât bine ar putea face, ce ajutor ar putea fi pentru alții, ce sprijin ar fi pentru bărbaii lor, și ce răsplătire le-ar aștepta în cele din urmă, dacă cu duh de copil s’ar încrede în Dumnezeu, dacă și-ar îndrepta simpatia spre Isus, și dacă ar vrea să obțină vieță dela Hristos, butucul cel viu al vieții! „Bine, rob bun și credincios”, va suna la urechea lor ca o muzică plăcută, iar cuvintele: „Intră în bucuria stăpânului tău”, le va răsplăti de o mie de ori pentru toate durerile și ostenele îndurate pentru a câștiga suflete prețioase.

Când bărbații căsătoriți pleacă în câmp la lucru și predau soției lor grija și supravegherea copiilor, soției și mamei îi revine o răspundere tot atât de mare și de însemnată ca și bărbatului și tatălui. El lucrează în câmpul misionar; ea are de îndeplinit o misiune internă iar grijile și poverile ei întrec adesea foarte mult pe ale soțului și ale tatălui. Mama are de îndeplinit o lucrare însemnată și sfântă, și anume să construiască caracterul copiilor ei, să-i

crească pentru a fi de folos aci pe pământ și a fi pregătiți pentru viața viitoare nepieritoare.

Soția celui care servește pe Hristos, poate fi de mare ajutor pentru soțul ei și să-i ușureze povara, dacă-și păstrează sufletul în iubirea lui Dumnezeu. Poate să dea copiilor ei învățătură din Cuvântul lui Dumnezeu, poate conduce gospodăria cu economie și grije, și să-și mărginească propriile ei cerințe.

Slujitoriți Evangheliei

Membrii comunităților noastre sunt anunțați, pe această cale, că **Sabatul dela 14 August 1948, a fost hotărît a fi o zi de post și rugăciune** pentru întreaga Biserică A. Z. Ș.

În acest scop, frații predicatori împreună cu frații presbiteri sunt rugați să se îngrijească din timp, ca această hotărîre să fie adusă la cunoștința comunităților, cel mai târziu cu un Sabat înainte, și anume prin comunicare făcută dela amvon. **Comitetul Uniunii**

Sabatul și lucrarea de Sfințire

În curând, Biserica lui Dumnezeu va trebui să se înfățișeze înaintea Aceluia care are drept asupra ei. Mai înainte însă de a avea loc acest eveniment solemn, ea trebuie să ajungă la sfințenia desăvârșită. „Dumnezeu este sfânt și numai fețe sfinte pot sta înaintea feței Sale”. Exp. și Viz. p. 73: Numai aceia care au făcut această fericită experiență, vor fi chemați să intre pe porțile de mărgăritar ale Cetății Noului Ierusalim. Biserica lui Hristos trebuie să fie găsită fără pată sbârcitură, îmbodobită cu haina ei de nuntă — sfințenia desăvârșită — în ziua când Domnul Isus Hristos va veni s'o ia la El. O treaptă mai jos decât această culme a vieții creștine, va pune în primejdie mântuirea, atrăgând după sine pierzarea veșnică.

Cunoscând care este măsura, întrebarea este cum se poate ajunge la sfințirea vieții? Cuvântul lui Dumnezeu ne dă răspunsul: Duhul Sfânt este puterea care sfințește spre ascultare și prin ascultare. 1 Petru 1, 2. Ascultare de cine? „Deci, ca unii care prin **ascultare de adevăr**, v'ați curățit sufletele prin Duhul...” v. 22. Adevărul este Cuvântul, este Legea lui Dumnezeu.

Deci lucrarea de sfințire stă în foarte strânsă legătură cu păzirea poruncilor lui Dumnezeu, și în special cu păzirea poruncii Sabatului. Prin profetul Ezechiel, Domnul ne spune: „Sfintiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, **ca să știți că Eu**

sunt Domnul Dumnezeu vostru”. „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru **ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc**. Ezech. 20: 20, 12.

Primirea Sabatului și păzirea lui ca zi de odihnă săptămânală, după porunca Domnului, este de o importanță covârșitoare în mântuire. Așa se și explică de ce vrăjmașul dela început a căutat să dea lovitura tocmai în acest punct al Legii lui Dumnezeu. El știa prea bine că atunci când oamenii vor părăsi și uita acest semn al lui Dumnezeu, vor fi o pradă ușoară în mâna lui și repede vor uita pe Acela care a făcut toate aceste lucruri. Dacă omenirea ar fi păstrat în minte și în viață „semnul de aducere aminte a minunilor Lui”, niciodată nelegiuirea n'ar fi pătruns în lume într'o măsură așa de îngrijorătoare, iar drumul sfințeniei ar fi fost infinit ușurat. Cuvântul dat prin profetul Ezechiel ne aduce și mai multă lumină nouă, care ne găsim în situația de păcătoși, despărțiți de Dumnezeu prin zidul păcatelor noastre: Sabatul este semnul care ne aduce aminte și ne păstrează mereu viu în inimă faptul că numai Dumnezeu este cel care ne poate duce la deplina sfințire.

Cât de însemnată este această cunoștință, se poate vedea dintr'o scurtă privire asupra rezultatelor practice obținute în toate sistemele de religii care încearcă să ajungă la sfințire pe alte căi. Astfel se caută a se ajunge la sfinți-

re: chinuri, neliniște veșnică. Domnul singur este în măsură să facă această lucrare de sfințire. Începutul lucrării de sfințire este recunoașterea lui Dumnezeu ca Creator și Stăpân al tuturor celor văzute și nevăzute și al nostru. Iar recunoașterea aceasta în chip practic se dovedește prin sărbătorirea cu sfințenie a Sabatului zilei a Șaptea.

Putem deci spune că piatra fundamentală a zidirii noastre spre sfințenie desăvârșită este păzirea poruncii a patra din Decalog, pe care este bine s'o redăm din nou aci: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului ca s'o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a Șaptea este ziua Sabatului închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S'a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua Sabatului și a sfinți-o”. Exod. 20, 8—11.

Este adevărat că toate poruncile lui Dumnezeu sunt importante în mântuire. Domnul arată că toate sunt deopotrivă, iar apostolul Iacob ne arată că dacă cineva „păzește toată Legea, și greșește într'o singură poruncă, se face vinovat de toate”. Dar când este vorba despre lucrarea de întoarcere la Dumnezeu și de sfințire, primul pas pe care trebuie să-l facă

cineva este să sfințească Sabatul. Prin aceasta recunoaște pe Domnul ca Dumnezeu și Tată. Primind Sabatul, dovedește că a primit pecetea supunerii la voia lui Dumnezeu și i se dă dreptul să intre în împărăția harului. Atunci lucrarea de sfințire este posibilă și ușor de realizat. Marea putere a Duhului Sfânt este la lucru ca să refacă în om chipul lui Dumnezeu nimiciv prin păcat.

Trăind în mijlocul unei lumi care nu cunoaște pe Dumnezeu și nici cerințele sfintei Sale Legi, suntem de foarte multe ori ispitiți să ne conformăm obiceiurilor ei și să pierdem din vedere principiile drepte și sfinte care ne-au deosebit altădată. De aceea este nevoie să le înprospătăm mereu în mintea noastră și să le trăim cu scumpătate în viața noastră înaintea Domnului, pentru ca El să ne poată sfinți pentru cer și în același timp să ne poată folosi în lucrarea de a aduce pe alții pe același drum.

Sabatul, țaria noastră

Sabatul, acest semn disprețuit și călcat în picioare de oameni, este secretul puterii noastre în viața individuală de experiență cu Dumnezeu și în viața Bisericii ca putere reînnoitoare și mântuitoare a omenirii. În momentul când noi ca indivizi și ca Biserică am da laoparte această poruncă sau am face mai puțin decât se cere, am ajunge la fel cu toți ceilalți oameni și congregațiuni religioase.

Este adevărat că între cele șapte zile ale săptămânii nu este nicio deosebire; toate au câte 24 de ore; dar una a fost pusă deoparte și sfințită, și noi credem pe Dumnezeu pe cuvânt. Asupra zilei a șaptea a fost pusă o binecuvântare și o putere de sfințire, care se reșfrânge asupra tuturor celor cari o primesc. Sabatul este temelia solidă a sfințirii noastre. Cine se va clinti de pe această temelie, va fi pierdut; cine va sta tare pe ea, neabătut de ocară sau furia oamenilor, va avea putere să biruie totul și să rămână în picioare în ziua răscumpărării, care este aproape.

O reformă în felul de respectare a Sabatului

Starea de slăbiciune spirituală a multora dintre membrii și comu-

nitățile noastre se datorește în bună parte, între altele, nerespectării Sabatului în litera și spiritul poruncii, a patra potrivit intenției cu care a fost instituit. Pentru foarte mulți, în loc să fie o zi de desfătare spirituală, a ajuns o povară grea. Fără s'o mărturisească fățiș, în inima lor socotesc repausarea dela lucrările lor obișnuite o pagubă pentru câștigurile lor materiale. Unii ca aceștia de geaba se mai străduiesc. Ei n'au gustat din pacea și fericirea Sabatului și vor sfârși prin a naufragia pe calea credinței.

Mulți socotesc, asemenea Fariseilor de pe vremuri, că dacă țin Sabatul în litera lui, cu aceasta au satisfăcut cerințele lui Dumnezeu. Învățătura Domnului ne învață că trebuie să mergem mai adânc. Trebuie să pricepem spiritul și scopul lui. El trebuie să fie o adevărată desfătare sufletească și slujire a adevăratului Dumnezeu. Sabatul este o agrafă de aur care unește pe oameni cu Dumnezeu și cu întreg cerul. Serbându-l potrivit intenției Creatorului, ajungem să trăim în timpul lui ca în atmosfera cerului, iar în restul săptămânii suntem înzestrați cu suficiente puteri spirituale spre a învinge răul care așa de lesne ne înfășoară și spre a sta în picioare în ceasul strâmtorării.

Iată cuvântul de temelie al reformei în păzirea cu adevărat a zilei lui Dumnezeu: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinști, neurmând căile tale, nefindeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecărie, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea Tatălui tău Iacob, căci gura Domnului a vorbit”. Isa. 58, 13, 14.

Iată câteva norme de observare în adevărata sfințire a Sabatului, pentru un sincer creștin adventist de Ziua Șaptea.

1. Sabatul trebuie să fie pentru noi o desfătare. Cândul că este ziua în care întreg cerul aduce adorare lui Dumnezeu, trebuie să

ne facă și pe noi să fim în armonie cu ființele imaculate.

2. „In cursul întregii săptămâni trebuie să avem în minte Sabatul și să facem pregătiri pentru a-l ține potrivit poruncii”. — Mărturie, vol. I, p. 195.

3. În ziua de pregătire nu e bine să plecăm la drumuri lungi sau să ne angajăm în treburi pe care nu suntem siguri că le putem termina la timp pentru începerea Sabatului. Vinerea după amiază să fie folosită pentru curățenia casei, gospodăriei și corpului. Cu o oră înainte de apusul soarelui, trebuie să fim gata cu următoarele lucrări: mâncarea să fie pregătită (ea să fie simplă), baia să fie luată, îmbrăcămintea și încălțăminte să fie pusă la punct, toate ocupațiile vremelnice să fie lăsate cu totul laoparte, cărțile, revistele și ziarele trebuie să fie ascunse de privirile noastre și ale celorlalți.

4. Înainte de apusul soarelui, întreaga familie trebuie să fie strânsă în jurul cuvântului lui Dumnezeu. Se va înălța un imn de laudă, se va înălța o rugă, apoi se va citi un psalm potrivit sau un alt pasăgiu din Biblie. Toate micile neînțelegeri și conflicte care ar fi survenit în cursul săptămânii să fie înlăturate, o unitate deplină trebuie să se statornicească între toți ai familiei, pentru ca binecuvântarea lui Dumnezeu să se poată revărsa nestăvilită asupra tuturor. Copiii trebuie să ia parte activă la serviciul divin de începerea zilei Domnului.

5. Să se respecte cu sfințenie hotărârile zilei Sabatului. Observarea celor recomandate la punctul 4 va fi de mare ajutor. Un minut la începutul zilei Domnului este tot așa de solemn și sfânt ca și cel dela mijloc sau dela sfârșitul lui. Încheierea Sabatului trebuie să fie marcată tot printr'un serviciu divin cu toată familia.

6. În cursul zilei Sabatului, trebuie să se evite cu strictețe orice vorbire despre afaceri, despre recolte sau planuri vremelnice. Chestiuni cu caracter financiar sau cumpărare de orice fel de obiect, nu trebuie să aibă loc în ziua Sabatului. De asemenea, orice glume sau vorbe de spirit, care poate n'ar fi vinovate în alte zile ale săptămânii, să fie cu totul evitate. Orice griji și preocupări lumești

trebuie alungate din mintea noastră. Isus trebuie să fie obiectul gândurilor și vorbirilor noastre în această zi. Studiul Cuvântului, meditația sfântă, rugăciunea, imnurile și povestirea minunțiilor lui Dumnezeu față de noi, înălțarea gândurilor spre ceea ce constituie fericita speranță a creștinului, iată subiectele care trebuie să ne însuflească în ziua Domnului.

7. Mulți, întemeindu-se în chip greșit pe cuvântul că „Sabatul este o zi de odihnă”, își petrec ziua aceasta în trândăvie și somn. Este o eroare și o mare pagubă pentru desvoltarea spirituală. Aceștia se lipsesc de cele mai bogate binecuvântări pe care Domnul le revărsă asupra copiilor Săi. În Sabat, familia trebuie să se scoale mai de dimineață. Dacă se în-

târzie, se va produce confuzie și enervare.

8. Să se evite călătoriile în Sabat, dacă nu sunt în interesul lucrării lui Dumnezeu. „Trebuie să fim cu mare grijă în ce privește călătoriile în Sabat cu trenul sau cu vaporul”. Dacă acestea nu se pot evita, totuși este bine ca biletele să fie cumpărate mai înainte, iar pregătirile să fie făcute în zilele precedente.

9. În ziua Sabatului putem să facem vizite misionare în familii pentru ținerea de lecturi biblice, putem să vizităm bolnavi, să aplicăm un tratament care nu suferă nicio întârziere, să vizităm o familie care e în primejdie să piardă credința.

Vitele trebuie să fie hrănite și adăpate. În timpul verii, cineva trebuie să meargă cu ele la pășu-

nat. Cele care au lapte trebuie să fie mulse. Dacă timpul este rece, trebuie să facem focul spre a încălzi camera de locuit și mâncarea, având grijă ca lemnele să fie tăiate din ziua precedentă.

Desigur, vor mai fi multe lucruri care nu trebuie făcute și altele care pot fi făcute, dar o bună conștiință, luminată de Duhul lui Dumnezeu, va discerne și va ordona ce atitudine trebuie să se ia în diferite împrejurări. Toți trebuie să ne asigurăm legătura cu Duhul Sfânt.

Să nu uităm niciodată: În sfințirea Sabatului este o putere de creștere spirituală, care se va face simțită în viața de comunitate și în cea individuală, îndată ce vom purcede la o serioasă reformă, conform Bibliei și Mărturiilor.

M. Ionescu

PE VOI ÎNȘIVA CERCETAȚI-VA

Care este atitudinea ta față de Biblie ?

Biblia sau Sfânta Scriptură este cartea cea mai prețuită de lume. Dintre toate cărțile cari au apărut dela invenția tiparului până astăzi ea s'a bucurat de cea mai largă răspândire. Dela 1804 încoace se difuzează anual câte douăsprezece milioane volume. În ultimii 125 de ani s'au răspândit peste un miliard de exemplare. Nicio altă carte n'a fost tradusă în atâtea limbi ca Biblia. A văzut lumina tiparului în 1066 de limbi și dialecte și a fost tipărită cu 60 de feluri de caractere. Există de asemenea patruzeci de ediții în limbi străine, pentru orbi, în sistemul Braille. Succesul extraordinar al acestei scrieri se datorește faptului că, așa cum mărturisește sfântul apostol Pavel, ea este Insuflată de Dumnezeu. Scriitorii acestei străvechi și minunate cărți „au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt”. (II Petru 1, 21).

Biblia conține 66 de cărți — 39 în Vechiul Testament și 27 în Noul Testament — și alcătuiește ea însăși o bibliotecă. Denumirea de Biblie este relativ nouă. Până la sfârșitul secolului al XVI-lea ea se numea „Biblioteca”, termen care voia să arate că în ea se cuprind un mare număr de cărți sfinte. Biblia a fost scrisă în decursul a vreo 1500 ani, Dumnezeu slujindu-se de mai mult de 30 persoane, ca s'o scrie. În forma ei actuală dăinuiește de 17 veacuri. „Biblia cuprinde o veste pentru toate casele, pentru toate vremurile și pentru orice loc. Ea descopere gândurile lui Dumnezeu și starea omului. Învățăturile ei sunt sfinte. Poruncile ei sunt obligatorii. Istorisirile ei sunt adevărate. Este o lumină care să ne călăuzească, o hrană care să ne dea putere, o mângâiere care să ne învioreze. Ea vorbește tinerilor și

bătrânilor, învățaților și neînvințaților. Vorbește despre păcat, dar și despre mântuire. Ne aduce aminte de moarte, dar deschide înaintea noastră viața veșnică. Este însăși scrisoarea lui Dumnezeu către mine și către tine. Cel ce a făcut soarele și luna, și ține toate stelele, este chezașul tuturor făgăduințelor ei mărețe. Este cea mai bună din toate cărțile”.

Domnul Hristos poruncește citirea Bibliei zicând: „Cercetați Scripturile”. Însă, totdeauna, recomandă și păzirea celor cuprinse în această carte, căci zice: „Fericite... de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu, și-L păzesc”. (Luca 11, 28). Psalmistul David, dorind să arate rostul Bibliei, spune următoarele despre ea: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea”. (Psalmul 119, 105).

Apostolul Pavel învață că tot ce se găsește descoperit în această sfântă carte, „a fost scris pentru învățătura noastră, pentruca, prin răbdare și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem

nădejde". (Rom. 15, 4). Același inspirat Apostol mai spune că Sfânta Scriptură „este... de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte să dea înțelepciune, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit pentru orice lucrare bună". (2 Tim. 3, 16—17).

Cu toată valoarea ei neprețuită, mulți oameni nu cunosc Biblia sau, chiar dacă o cunosc, nu îi recunosc valoarea. Pe de altă parte, mulți dintre cei cari au ajuns să-i recunoască valoarea, nu știu sau nu vor să folosească din plin comorile spirituale ascunse în această neprețuită carte. Puțini sunt cei cari o prețuiesc în deajuns și trăesc în conformitate cu sfintele ei precepte. Față cu poziția pe care oamenii o au față de Biblie ei pot fi împărțiți în cinci categorii:

Din categoria I-a fac parte cei cari sunt adversari declarați ai Bibliei. Aceștia nu citesc niciodată Biblia sau dacă s'apucă totuși s'o citească, fac lucrul acesta pentru a descoperi în ea greșeli sau contradicții. Ei văd în Biblie o carte omenească, inferioară multor cărți. Văd în ea o carte păgubitoare spiritului. Au aversiuni față de ea. O desprețuiesc. O critică. O combat și fac propagandă intensă împotriva ei.

Din categoria II-a fac parte cei indiferenți. Aceștia citesc Biblia, dar numai cu totul ocazional, adică numai atunci când, din în-

tâmplare, dau peste ea la un prieten sau la o rudă. Atunci se mulțumesc să o răsfoiască câteva minute, ca apoi să o arunce la o parte cu indiferență. Ei nu citesc Biblia dar nici nu o elogiază. Văd în ea o carte ca oricare alta. Nu fac propagandă împotriva ei, dar nici nu o recomandă.

Din categoria III-a fac parte cei indoelnici și cei superficiali. Aceștia citesc Biblia, dar numai din când în când. Ei se mulțumesc cu o citire și cu o înțelegere superficială a ei. Numai puțin din învățăturile ei, le practică în viața de toate zilele.

Adeseori au îndoieli în ce privește originea divină a Bibliei. Totuși văd în ea o carte folositoare societății. De aceea, câteodată, o recomandă și o răspândesc.

Din categoria a IV-a fac parte cei ce dau pe față interes față de Biblie.. Aceștia citesc Biblia în fiecare zi de repaus precum și în unele zile de peste săptămână. Ei cred neîndoios în inspirația Bibliei. Cunosc foarte mult din cuprinsul ei, dar n'au apucat s'o citească niciodată în întregime. Cred în împlinirea profețiilor ei și a făgăduințelor ei. Păzesc preceptele ei. Intotdeauna vorbesc cu respect despre ea, aducându-i laude. O recomandă tuturor și adeseori își ia timp să o răspândească.

Din categoria a V-a fac parte cei zeloși. Aceștia citesc zilnic Biblia, după ce mai înainte a cetit-o

în întregime odată sau de mai multe ori. Ei păzesc toate preceptele Bibliei până în cele mai mici amănunte. Ei fac o foarte intensă propagandă pentru ea: fie verbal, fie pe calea scrisului. Sacrifică adeseori din timpul lor pentru a pune în mâna oamenilor această comoară. Dacă le-ar sta în putință ar face ca ea să se găsească în mâna fiecărui om cunoscător de carte.

Iubite cetitor, în cele de mai sus ți-am pus în față cele cinci categorii în care pot fi împărțiți toți oameni avându-se în vedere poziția lor față de Biblie. Tu din care categorie faci parte? Examinează-te chiar acum. Dacă te poți încadra în cea de a cincea categorie, fericite de tine. Dă slavă lui Dumnezeu. Dacă, însă, te găsești în categoria a IV sau în oricare din celelalte trei categorii de mai înainte, roagă-te lui Dumnezeu necurmat și nevoiește-te, zi și noapte, să ajungi desăvârșirea celor pe cari harul Celui Preaînalt i-a așezat în categoria a cincea. Urmează, în această privință, pilda creștinilor sânguincioși din Berea, despre care Luca, inspiratul autor al cărții Faptelor Apostolilor, arată că „cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă cele ce li se spunea, este așa". Cel ce scrie aceste rânduri îți doarește binecuvântarea și sprijinul Domnului.

Ioan Bătrâna Voivodeni

Odaia de sus

Ei urcă 'n tăcere pe trepte de lemn
Spre odaia cea mare de sus...
Ei urcă... Și Iuda, discipol pedemn,
E-alături de Domnul Isus.

Cu doruri pierdute, cu gândul răzleț,
Cu inima tristă și moartă,
Spre ușa temută de omul semeț
Discipolii pasul și-l poartă.

Ambiții deșarte se'nalță și cresc,
Talazuri izbind în gândire.
Mândrie și ură lumina mânjesc,
Furtună-i întreaga simțire.

Cum sună pe trepte, cum sună de trist:
Un pas și-o svâcnire de inimă.
Și par'că în inima Lui, a lui Crist,
Călcâiul înfig ucenicii.

Și treaptă cu treaptă ei suie mereu
Spre camera cinei de taină...

Cu ei urcă'n umbră Isus-Dumnezeu
Și albă-i smerita Lui haină.

Acolo, acolo în locul de sus,
Minunea de veacuri ascunsă
Puternică, vie, trăind prin Isus,
Țâșni-va, de mulți nepătrunsă.

Acolo, genunchiul mării plecăt
In fața răcelii de gheață,
Topește fierbinte un zid ridicat, —
Smerenie mândrul învață.

Mustrarea sublimă în van stăruind
Se sfarmă de-o inimă: stâncă
Și Iuda pe trepte de lemn bâjbâind
Coboară în noaptea adâncă.

Tăcere... Și iarăș pe trepte de lemn
Fierbinte ca jarul din lavă.
Coboară iubirea în cântec solemn,
Coboară spre Cruce și slavă.

Aurora M. Ionescu

DIIN BUCURIILE POPORULUI ADVENT

Ca în fiecare an și anul acesta, la Institutul Biblic, Brașov-Stupini a avut loc în zilele de 25—29 Iunie a. c., serbarea de sfârșit de an a clasei de absolvire 1948. La această serbare au participat și de data acesta mulți oaspeți cari cu bucurie au petrecut cele 2—3 zile la Școala Misionară. Institutul a primit pe oaspeți așa cum se cuvine: cu toată ospitalitatea. Și aceasta nu numai prin acea plăcută urare de „bine ați venit” pe care o putea-i ceti la intrarea de pe alee în careul de brazi din fața Școlii, ci și prin traducerea în faptă a acestei urări în măsura în care posibilitățile de găzduire au îngăduit.

Inceputul zilei sfinte, găsește pe toți cei veniți la școală în frumoasa capelă a Institutului Biblic, care de data aceasta s'a dovedit mult prea neîncăpătoare. Intr'o

teva scurte, dar inspirate cuvinte de îndemn la consacrare pentru noii absolvenți ai Institutului Biblic. Urmează cuvântul de consacrare al celor 19 absolvenți și absolvente precum și al fraților din corpul profesoral. O rugăciune și o plăcută cântare de cor încheie această primă oră din programul serbării de sfârșit de an al clasei de absolvire 1948.

În Sabat de dimineață, asistăm cu toții la desfășurarea unui program cu totul deosebit. La orele 8 are loc ora instructorilor condusă de fr. Gh. Stănică, secretarul Uniunii noastre, iar dela orele 9—10 jum. luăm cu toții parte la ora Școlii de Sabat condusă de fr. absolvent D. Ghișcoiaș. Fiind al 13-lea Sabat, ora Școlii de Sabat este înfrumusețată de programul prezentat de copiii Comunității Brașov-Școală, cari prin îngrijirea

tru belșugul de binecuvântări revărsate asupra copiilor Săi, asistăm cu toții la ora de absolvirea clasei în cadrul serviciului divin de dimineață. Într'o atmosferă solemnă, după o cântare publică, rugăciune și o frumoasă și înălțătoare cântare de cor, vorbește fr. D. Florea, președintele Uniunii noastre. Sub o vădită influență a Duhului Sfânt, Cuvântul Domnului cade ca o ploaie reînviătoare atât asupra absolvenților, căroșă se adresa în mod deosebit, cât și asupra tuturor celorlalți ascultători. Sfaturi și îndemnuri sfinte sunt date noilor absolvenți, arătându-li-se că drumul către Noul Ierusalim duce prin multe greutăți. La apelul făcut, tinerii absolvenți, juniorii, mulți alți tineri din sală, părinți și chiar oaspeți, arată dorința lor de a se consacra din nou Domnului pentru toată viața lor, prin ridicarea în picioare. O rugăciune de consacrare înălțată de fr. P. P. Paulini și o entuziastă cântare de cor, executată de corul Școlii, încheie această oră, cu adevărat plină de binecuvântări pentru toți cei care au fost gata să le primească.

Absolvenții Institutului Biblic Brașov-Stupini, promoția 1948

atmosferă plăcută, juniorii, urmași de absolvenți ocupă locurile rezervate pentru ei din fața amvonului. După un scurt timp urmează corpul profesoral, care ocupă locurile dela amvon. În această solemnă oră de început de Sabat sfânt, fr. V. Diaconescu, directorul Școlii Misionare, rostește câ-

sorei M. Ghișescu, arată prin cântări și poezii cele ce au învățat în cursul celor 12 Sabate ale trimestrului.

După o pauză de o jum. de oră, timp pe care oaspeți și găzde îl petrec în aer liber pe blîne îngrijite și frumoasele alei din fața Școlii lăudând pe Dumnezeu pen-

În Sabat după amiază are loc un simpoziu, cu care ocazie frații președinți de Conferințe și secretarii dela Uniune aduc frumoase vești din câmpul misionar, primind în același timp și înălțătoare îndemnuri și sfaturi spre o mai bună și curată viațuire creștină. O cântare specială cântată de un

grup de eleve, care ne amintește de puternica și neînfricată credință a Valdenzilor din Evul întunecat, face ca inimile celor de față să tresalte de bucurie, ochii să fie scâldați în lacrimi și întreaga ființă să fie cuprinsă de un sublim și sfânt fior, care ne întărește credința și ne face să luăm nouă hotărâri pentru viața de credință.

Tot în Sabat după masă — la orele 19 — ne adunăm după o pauză de o oră, în aceeași Capelă a Institutului Biblic, pentru a lua parte la un program a cărui desfășurare seamănă cu o rapidă și vijelioasă ploaie de vară care apare ca din senin pentru ca să înceteze tot atât de repede cum a început. După un scurt cuvânt de introducere, rostit de fr. prof. M. Ionescu, care conduce această oră și un înflăcărat imn misionar executat de un cor bărbătesc sub conducerea juniorului M. Diaconescu, ora misionară este deschisă. Un o'ar raport, urmat de o melodioasă cântare ne face cunoștință cu activitatea de peste an a grupei misionare din Institut. Urmează o cuvântare tradusă în șase limbi, cu care ocazie auzim despre marea nevoie în cele sufletești din Continentele rămase până acum în întunec, fiind date în același timp și îndemnuri de pregătire în vederea ajutorului pe care ni-l'ar cere cel în suferință. Un nou și însufletit imn misionar, cântat de aceeași grupă misionară, un interesant tablou statistic care ne vorbește despre repartitia religiilor pe întreg pământul și încă o cântare — de data aceasta în limba malgașă — întregesc prin frumusețea lor programul, ținându-ne tot timpul atenția încordată.

Cu același înflăcărat imn misionar dela început, ora misionară se încheie, trezind frumoase și sfinte doruri în multe inimi ale celor prezenți. După ce fr. C. Pascariu, presbiterul Comunității Brașov-Școală, rostește câteva cuvinte pornite din inimă, mult binecuvântata zi de Sabat se încheie cu o inspirată rugăciune de mulțumire față de Domnul.

Programul serbării clasei de absolvire începe Duminecă dim. la orele 9 jum. cu o inspirată rugăciune rostită de sora absolventă Indricău Ecaterina și o bine executată cântare de cor. Fratele ab-

Absolventele Școlii de Infirmerie „Victoria”
din București, promoția 1948.

solvent Gligor Deac, președintele clasei de absolvire, urează un călduros „bun venit” tuturor celor cari au venit la serbarea de sfârșit de an a clasei de absolvire 1948. În reușita sa cuvântare de „bun venit”, vorbitorul amintește în scurte cuvinte, despre ținta, motto-ul și dorința celor din clasa de absolvire de a lucra în ogorul Evangheliei. După o nouă cântare de cor, frații absolvenți Mihaly Nagy și Karoly Soo prezintă „istoricul clasei”. Prin scurte biografii se descrie viața fiecărui absolvent, caracterizând în același timp prin câteva cuvinte pe fiecare din ei. Un solo de vioară, executat cu mult talent de fr. absolvent V. Moldovan, înfrumusețează programul. În continuarea prezentării „istoricului clasei” fr. absolvent Petre Cazan, ne vorbește despre viața celorlalți colegi absolvenți. E bucuros că a ajuns aci și vorbește despre colegii săi cu multă căldură în inimă.

Fr. absolvent Ioan Popescu vorbește despre „ținta clasei”. Cuprins de emoție sfântă, cuvântul clar al vorbitorului face să treacă prin fața noastră spărturile făcute de Diavol în Legea lui Dumnezeu, în principiile sănătății, în îmbrăcăminte și recreație și arată, în același timp că ținta clasei de absolvire din acest an este de a asculta neîntârziat de porunca divină care spune: „Dregeți spărtu-

rile făcute”. Impresionantul tablou alegoric de pe peretele din spatele amvonului a ajutat foarte mult la înțelegerea și sensul poruncii divine care dregătorii de spărturi. Un cor mixt executat de corul școlii sub conducerea sorei dirigințe Pârvan Verona ne face să ascultăm refrenul cutremurător al unui imn care ne vorbește despre dregerea aceluiași spărturi.

Motto-ul clasei este prezentat de fr. Gh. Pițunlea. Într'o scurtă cuvântare, fr. absolvent arată cum ținta: „Dregeți spărturile”, se poate ajunge numai „prin puterea Duhului Sfânt” — Așa au reușit în lucrarea lor toți marii dregători de spărturi al vremurilor trecute. O cântare de cor consumă încă un punct din frumosul program ce se desfășoară, care în felul acesta trece în cea de a 2-a jumătate a cuprinsului lui.

Sora Claudia Cojea prezentând „culoarea clasei” — albul imaculat — ne vorbește în cuvinte plăcute despre pilda Impăratului care a făcut nuntă fiului său, insistând asupra hainei albe cu care au fost îmbrăcați oaspeții și a însemnătății acestei haine. Un plăcut duet vocal cântat de sora absolventă Nemeș Ană și fr. absolvent Alex. Papp, ne face să ne apropiem, cu regret, cu un punct mai aproape, de sfârșitul programului.

În aceeași plăcută atmosferă de care am avut parte până aci, fr.

absolvent D. Chioreanu vorbește despre „floarea clasei”, garoafa albă. Inspirat de albul imaculat (nepătat) al garoafei albe, și de parfumul ei îmbătător, vorbitorul se lasă îndemnat să caute a-și păstra inima tot atât de curată ca și albul garoafei, dorind să ajungă a răspândi, prin felul de viețuire, același balsam mirositor ca și al nardului din vasul de alabastru al Mariei. În continuare printr'un duet vocal feminin executat de surorile V. Pârvan și A. Ionescu, ne amintește despre același vas de alabastru al Mariei și al parfumului lui conținut.

„Poezia clasei” e declamată prin plăcuta voce a sorei absolvente Maria Manchen. Autorul poeziei — unul din absolvenți — a reușit să prindă în versuri destul de reușite câte ceva din ținta, culoarea, floarea și motto-ul clasei. Un scurt, dar plăcut, solo de pian ne delectează urechea în continuare.

Despre „amintirea clasei” vorbește fr. absolvent Titu Duică. Chiar dela început vorbitorul arată cum din economia elevilor absolvenți s'a reușit să se lase ca amintire Școlii Misionare pe care o părăsesc, frumosul pavaj din fața clădirii, a cărui necesitate se simțea de mult timp. O nouă cântare, executată de corul școlii, sub

conducerea măiastră a fr. dirijor absolvent V. Moldovan, ne înalță sufletele, transportându-ne pentru câteva clipe în sfere mai înalte pe care începem a le dori mai mult decât până aci.

Cu un unanim regret ne apropiem de sfârșitul frumosului program al serbării. Fr. absolvent Toma Dobre, în cuvinte vibrante și înduioșătoare, rostește cuvântul de „rămas bun” al absolvenților, care prin glasul vorbitorului se adresează către tot ceea ce compune atât de mult doritul Institut Biblic dela Brașov. Aceste cuvinte de rămas bun înduioșează și face ca pe obrazul multora dintre cei prezenți să apară nu puține lacrimi de despărțire.

O rugăciune înalțată de fr. absolvent Kestner Rudolf, încadrată de două cântări de cor executate de corul școlii sub conducerea sorei dirijoare V. Pârvan și a fr. M. Diaconescu, încheie frumosul program al clasei de absolvire 1948, la care am asistat timp de 2 ore și jumătate.

După o pauză de o jumătate de oră, programul de dimineață continuă. Fr. M. Manea, președintele Conferinței Muntenia, rostește cuvântarea inaugurală. Reținem câteva idei. Cea mai măreață chemare la care poate fi chemat cineva, este chemarea Domnului, pen-

tru lucrarea de câștigare de suflete din întunerecul cel mare al păcatului. Aceste suflete au costat un preț pe care nimeni nu-l poate cuprinde decât privind la cele petrecute în Ghetsemani și pe Golgota. În cuvinte inspirate absolvenților li se atrage atenția asupra seriozității chemării care li se face. A fi dregător de spărturi, înseamnă a fi gata oricând a te jertfi ca o jertfă cu miros bine plăcut lui Dumnezeu. Dregătorii de spărturi din trecut au fost oameni neînfricați, stăruitori, curați, sfinți și devotați pentru Domnul. Lucrarea fiecăruia se va dovedi numai la ziua marei încercări de apoi.

Odată cu intonarea de către corul școlii, condus de juniorul M. Diaconescu, a imnului de rămas bun (la cererea oaspeților), ochii multora au lăcrămat din nou.

După o scurtă cuvântare plină de îndemnuri sfinte, fr. V. Diaconescu, directorul școlii, drept amintire a timpului petrecut la Institut și a celor învățate aci, împarte absolvenților diploma de absolvent al Institutului Biblic.

O rugăciune și o cântare de cor marchează încheierea întregului program al serbării clasei de absolvire 1948, și odată cu aceasta și începutul noului an școlar 1948/49, an școlar pentru care tinerele și tinerii doritori de Școală Misionară sunt îndemnați a se pregăti din timp cu toate cele necesare.

După masa acestei zile a fost ocupată cu desfășurarea programului prezentat de tineretul venit la serbare din diferitele Comunități din țară. Seara și a doua zi oaspeți și elevi au plecat spre căminurile lor părăsind cu regret Institutul, dar și cu multe binecuvântării și bogată hrană spirituală obținută aci în cele câteva zile.

Gheorghe Indricău

DIN PSALMUL 107

*O, de-ar lăuda într'una oamenii pe Domnul Sfânt,
Pentru marea-i bunătate, pentru sfântul Său Cuvânt!...
Să-I aducă mulțumire, să-I aducă jertfe vii,
Să vestească-a Sale fapte tot mereu cu bucurii.*

*Cei ce au plecat pe mare, cu corăbii 'n alte zări,
Și făceau negoț pe ape, pe oceane 'n depărtări,
Au văzut lucrări mărețe, și-ale Domnului țării,
Și minuni fără de număr în adâncuri și 'n pustii.*

*Căci El porunci deodată și furtuna se născu,
Iară unda argintie 'n valuri mari o prefăcu.
Se suiau atunci spre ceruri, și se coborau în văi,
Și pierduți păreau că fi-vor în aceste negre căi.*

*Apucați de ameteală nu se linișteau deloc,
Și vedeau cât de zadarnic le e știința 'n acest loc.
Dar în clipa cea din urmă au strigat spre Cel Milos,
Și El, ca Un Bun Părinte, din necazul lor i-a scos.*

*A oprit pe loc furtuna și tăcerea s'a lăsat,
Iară valul cât un munte în adânc s'a cufundat.
Ei s'au bucurat că valul e de-acuma liniștit,
Și-au ajuns prin Domnul Sfântul la limanul fericit.*

*O, de-ar lăuda într'una oamenii pe Domnul Sfânt,
Pentru marea-I bunătate, pentru sfântul Său Cuvânt.*

R. Artinian

Curierul Misionar

Organ al Cultului adventist de ziua șaptea

Uniunea de Conferințe
Apare sub conducerea unui
comitet de redacție

Anul XXVI, August, 1948 Nr. 4.

DESPRE DREPTURILE FUNDAMENTALE ALE CETĂŢENILOR

Una din preocupările de căpetenie ale Constituţiei dela 13 Aprilie 1948 este aceea de a stabili drepturile fundamentale ale cetăţenilor. Ocupându-se de această importantă problemă, ea înscrie, de-a-lungul celor 21 de articole ale Titlului III principiile de bază ale tuturor libertăţilor. Cel dintâiu şi cel mai de seamă drept de care se ocupă, este egalitatea în faţa legii. Articolul 16 consfinţeşte acest drept în termenii următori: „Toţi cetăţenii Republicii Populare Române fără deosebire de sex, naţionalitate, rasă, religie sau grad de cultură, sunt egali în faţa legii”. Aceasta însemnează că toţi cetăţenii români, pe deasupra oricărei deosebiri, se bucură de acelaşi tratament şi de aceleaşi garanţii în drept şi în fapt. Mai însemnează de asemenea că deosebirile, de sex, naţionalitate, rasă, religie sau grad de cultură, nu pot constitui o piedecă, pentru niciun cetăţean, în ce priveşte dobândirea sau folosirea drepturilor civile şi politice, în ce priveşte admiterea în funcţiunile publice sau în ce priveşte exercitarea oricărei profesii.

În continuare, Constituţia se ocupă de drepturile politice, adică de dreptul de a alege şi de dreptul de a fi ales. Toţi cetăţenii, fără deosebire de sex, naţionalitate, rasă, religie, grad de cultură sau profesiune, au dreptul să aleagă, dacă au împlinit vârsta de 18 ani, — şi să fie aleşi în toate organele Statului, dacă au împlinit vârsta de 23 ani.

Dreptul la muncă şi dreptul la odihnă de asemenea sunt consfinţite. Statul asigură dreptul la muncă, creînd posibilităţi de muncă şi înlăturând şomajul, prin organizarea şi dezvoltarea planificată a economiei naţionale. Dreptul la odihnă este asigurat de Stat prin reglementarea orelor de muncă, prin concedii plătite, prin organizarea de case de odihnă, parcuri, terenuri de sport, sanatorii şi asezăminte special amenajate.

O inovaţie a legii fundamentale dela 13 Aprilie 1948 o constituie punerea femeii pe picior de egalitate cu bărbatul. „Femeia, — spune art. 21, — are drepturi egale cu bărbatul în toate domeniile vieţii de Stat, economic, social, cultural, politic şi de drept privat”.

Dreptul la învăţătură al tuturor cetăţenilor este de asemenea garantat. Statul asigură transpunerea pe plan practic a acestui drept prin organizarea şi dezvoltarea învăţământului primar obligatoriu şi gratuit, prin organizarea şi dezvoltarea învăţământului profesional şi tehnic şi, în fine, prin acordarea de burse elevilor şi studenţilor merituosi.

În ce priveşte naţionalităţile conlocuitoare, Constituţia le asigură dreptul de a folosi limba maternă şi dreptul de a avea învăţământ de toate gradele în limba maternă. Cu referire la dreptul de folosire a limbii materne, este cazul să se precizeze că pactul fundamental obligă administraţia şi justiţia din circumscripţiile locuite şi de populaţii de altă naţionalitate decât cea română, să folosească oral şi scris şi limba naţionalităţii respective, şi să facă numiri de funcţionari din sânul naţionalităţii respective.

Libertatea conştiinţei şi libertatea religioasă sunt de asemenea garantate. Cultele sunt libere să se organizeze şi pot funcţiona liber dacă ritualul şi practica lor nu sunt contrarii Constituţiei, securităţii publice sau bunelor moravuri.

În ce priveşte libertatea individuală a cetăţeanului, legea noastră fundamentală spune că „nimeni nu poate fi arestat şi deţinut mai mult de 48 ore, fără un mandat al parchetului, al organelor de instrucţie, stabilite de lege, sau autorizarea instanţelor judecătoreşti”.

Despre domiciliu Constituţia spune că este inviolabil. Aceasta însemnează că nimeni nu poate

intra în domiciliul sau reşedinţa cetăţeanului fără învoirea acestuia, decât în prezenţa lui şi în baza unui ordin scris al autorităţii competente.

Se garantează de asemenea libertatea presei, a cuvântului, a întrunirilor, cortegiilor şi manifestaţiilor.

Cetăţenii au dreptul de a se asocia şi organiza, dacă scopul urmărit nu este îndreptat în contra ordinii democratice stabilită prin Constituţie. Sunt interzise numai asociaţiile cu caracter fascist sau antidemocratic.

Orice cetăţean al Republicii Populare Române are dreptul de petiţionare, precum şi dreptul de a cere organelor prevăzute de lege trimiterea în judecată a oricărui funcţionar public, pentru infracţiunile săvârşite în timpul exercitării serviciului.

Acestea sunt drepturile pe cari legea fundamentală dela 13 Aprilie 1948, le prescrie în folosul cetăţenilor Republicii Populare Române. Sunt drepturi fundamentale necesare dezvoltării unei vieţi organizate.

Ion Bătrâna Voivodeni
Avocat juridconsult

Sacrificiu de sine

„Fii credincios până la moarte şi-ţi voi da cununa vieţii”.
Apoc. 2, 10.

Sub domnia reginei Maria a Angliei, un creştin cu numele de Hooper fu condamnat la moarte pe rug pentru credinţa sa.

Un nobil încercă să-l înduplece să se lepede de credinţă. După multe insistenţe, îi zise: „Viaţa aceasta este dulce; moartea este amară”. Hooper răspunse: „Viaţa veşnică este şi mai dulce, iar moartea a doua este şi mai amară. Eu am ajuns aici şi voi îndura moartea, fiindcă nu vreau să tăgăduiesc adevărul pe care l-am mărturisit”.

Când era să fie aşezat pe rug, i-a fost pusă în faţă o cutie, în care se găsea actul de graţiere al reginei pentru cazul când ar fi consimţit să-şi renege credinţa. Neînfricatul martir a strigat însă: „Dacă vă este drag sufletul meu, luaţi această cutie din faţa ochilor mei”.

PELAGRA

Printre frumoasele inițiative cari și-au găsit înfăptuirea în ultimul timp este demnă de relevat lupta pornită în țara noastră contra pelagrei și cu aceasta contra mizeriei, căci pelagra este cunoscută și ca boala mizeriei.

Greșită este idea care s'a vânturat de ani de zile că pelagra este numai boala celor cari se hrănesc cu porumb. Nu este cătuși de puțin adevărată această susținere și nimeni nu ar trebui să se teamă a consuma făină de porumb.

Mălaiul este unul din alimentele de seamă ale noastre. În țara noastră, laudat fie Dumnezeu găsindu-se din abundență, mălaiul alcătuește hrana de căpetenie a milioane de inși. El conține elemente de primă valoare și necesitate pentru corpul omenesc, fără a fi totuși un aliment complet, cum este de exemplu laptele.

Dar oare numai porumbul este un aliment necomplet? Câte încă multe alte sunt necomplete și totuși nimeni nu s'a gândit să arunce oprobriul asupra lor așa cum se încearcă a se face cu porumbul, învinuindu-l ca fiind pricina pelagrei; și aci este cazul a aminti că s'au văzut cazuri de pelagră la persoane cari nu se hrănesc cu porumb. Și constatarea aceasta a dus la concluzia că pelagra nu este boala porumbului ci boala mizeriei, a lipsei, a stării proaste de igienă, a lipsei în alimentație și a nepriceperii multora de a alege alimentele cari să ajute la întreținerea sănătății lui.

S'a constatat că acolo unde starea de igienă este bună și unde oamenii dau mai multă atenție felului lor de alimentație, pelagra nu se poate încuiba.

Această boală se datorește în primul rând lipsei din alimentație a vitaminei B² și în deosebi a elementului antipelagros ce-l conține această vitamină. Și atunci se înțelege că, din pricină că porumbul este lipsit de acest element, cei în a căror hrană nu intră nimic care să completeze această lipsă, se vor îmbolnăvi de pelagră.

Această stare de îmbolnăvire s'ar putea ivi însă și în cazuri când cineva s'ar hrăni numai cu ceapă sau numai cu vreun alt aliment care nu conține elementul acestă de luptă contra pelagrei.

Pelagra este o boală al cărei sediu îl găsim în creier și în măduva șirii spinării, și care produce turburări nervoase și mintale, uneori mortale. De asemenea ea mai este însoțită de turburări generale, ale aparatului digestiv, ale pielii, mai ales în locurile descoperite.

Pelagra nu este molipsitoare și nici nu se moștenește.

Ea este o boală ce cuprinde întreg organismul, făcând din bolnav un om care nu mai are gust de nimic, ba dimpotrivă urmărindu-și singur moartea. La început omul simte că suferă dar nu știe hotărât ce are.

Boala aceasta am putea-o numi boala primăverii, deoarece ea se arată primăvara, începând cu luna Martie.

Se caracterizează în primul rând prin faptul că pielea ia o culoare roșiatică oriunde este neacoperită și lăsată sub lumina soarelui, deci pe mâini, gât sau picioare dacă se umblă desculț. S'a făcut chiar experiența că dacă în cămașă se lasă o găurică, pielea prinde culoarea roșiatică numai acolo. Această colorație dispăre dacă apăsăm cu degetul, ca apoi să revină. Pielea pare umflată și e întinsă, producând mâncărimi și usturimi. Se poate să se ivească și bășici pe piele, cari când se sparg lasă în urmă coji sau chiar crăpături ale ei.

După 20 zile începe descămoșarea pielii în fâșii. Pielea începe să ia o culoare închisă și dacă omul nu se tratează, după mai mulți ani ea se îngroașă, devine uscată, ca și în cazul de bătrânețe.

În afară de aceste turburări ale pielii, la bolnavul de pelagră întâlnim și turburări ale tubului digestiv, cum ar fi mistuirea grea, dureri de stomac, diaree continuă și chiar cu sânge, buzele roșii, gingiile umflate ulcerându-se și sângerându-se.

Bolnavul de pelagră se vaită de dureri de cap, oboseală, vâjâieturi în urechi, ansuri în piept, sete continuă. Se vede la el o nesigurantă în mers, o slăbiciune a picioarelor, un fel de paralizie.

Pelagra aduce cu sine și turburări ale minții; bolnavul simte în corp un fel de turburare, este foarte nervos și are aiureli.

Dacă la această stare nervoasă și mintală adăugăm diareele abundente ce-l slăbesc, și apoi mâncărimea pielii, înțelegem starea de plâns a bolnavului.

Se știe că bolnavul de pelagră trebuie bine supravegheat deoarece de cele mai multe ori termină prin sfârșire. Motivul îl găsim în arsurile din piept, în setea nepotolită și în mâncărimea și arsura pielii, toate aceste dureri vrând să le facă a dispăre; și atunci se duce la o apă în dorința ca în unda cea rece a ei să afle o alinare a suferinței. Dar de cel mai multe ori vrând să se ușureze de dureri, sârmanul bolnav se înneacă, uneori fără voie alături cu voință, în dorința de a curma odată aceste dureri chinătoare, cum este cazul celor cari se aruncă în fântâni.

Dar pe cât este de grea și gravă această boală, pe atât este de ușor de tratat dacă se ia din vreme, din primele începuturi ale ei. Însă lucrul cel mai bun este a ne feri de îmbolnăvire, ceea ce putem face foarte ușor, printr'o atentă supraveghere a alimentelor pe cari le consumăm și aceasta mai ales acolo unde mălaiul alcătuește o parte însemnată din hrană. Nu vom întâlni pelagra în regiuni unde populația mai folosește și pâine și unde starea de igienă este bună.

Nu ne vom ocupa aci de tratamentul propriu zis al celui bolnav de pelagră, aceasta fiind lucrarea medicului ce-l are în grijă, ci de ceea ce trebuie să se facă spre a se evita îmbolnăvirea.

Așa după cum am spus chiar mai la început, vina nu trebuie să o aruncăm asupra porumbului, care de fapt este o cereală folosită. Să se aibă însă grijă ca alături de mălai să se găsească și lapte, conopidă, mazăre, roșii, gălbenuș de ou, spanac, fasole verde, nu toate deodată ci câte

Lucrul manual

una din acestea în fiecare zi, și teama de îmbolnăvire de pelagră nu-și va mai putea avea locul.

Se spune cu drept cuvânt că dacă țaranul nostru ar consuma zilnic o cantitate de lapte, nu ar avea de ce să se teamă de pelagră, indiferent dacă consumă mămăligă. Se va feri totuși a folosi mălaiu stricat, încins.

De asemenea în alimentație să se introducă și pâine făcută din făină integrală, adică din care nu s'a scos niciun fel de țărăță, căci în țărița bobului de grâu stă leacul contra pelagrei. Se recomandă chiar ca acolo unde nu se găsește făină de grâu, oamenii să-și procure cel puțin țărățe de grâu din cari să facă turte, cari sunt foarte gustoase. Aceste turte de grâu pe lângă că vor feri de pelagră dar vor aduce corpului putere, datorită elementelor valoroase ce se găsesc în țărăța grâului.

Să introducă și cartoful în alimentație.

Dacă țaranii noștri, oameni cu multă pricepere de altfel, s'ar gândi mai serios la înființarea de mici grădini de zarzavat în jurul casei lor, pelagra nu și-ar mai găsi loc, și nici alte boli. Să nu uităm că în pământ crește tot ceea ce semănăm, căci nu se poate să existe o regiune în care să nu crească niciun fel de zarzavat sau legumă.

Și apoi să mai lase la o parte blidul de oțet dela masă, căci acesta le ia vlaga, la fel ca și țuica despre care se zice „că-i ia oful dela inimă” dar care de fapt îl face să ofteze mai târziu.

Să se caute a duce o vieață sănătoasă; curățenia să se vadă oriunde, și pe masa omului nostru dela țară să se mai vadă și ouă, unt, brânză, lapte, fructe și verdețuri, pe cari să nu se grăbească a le vinde și pentru el să nu oprască nimic din toate aceste alimente atât de hrănitoare.

Pelagra este o boală care se vindecă dacă este luată din pripă. Ea ar putea nici să nu existe într'o țară așa de bogată ca a noastră, dacă ne-am da puțin mai multă osteneală în a ne îngriji de bună starea gospodăriei noastre și de felul cum să combinăm alimentele, pe cari — mai ales la țară — le putem avea din belșug.

V. Florescu

Apostolul Pavel scria tesalonicenilor: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce”. Desvoltarea gustului de a munci alcătuește o parte importantă a pedagogiei creștine biblice. Decadența morală a fost totdeauna întovărășită de desgustul de muncă, în timp ce un zel neînfrânat de muncă dovedește un înalt grad de cultură. Lucrul acesta este adevărat atât pentru persoane în parte cât și pentru națiuni. Un popor care se găsește în decadență culturală pierde și interesul pentru muncă folositoare, constructivă. Starea sa economică devine după scurt timp foarte proastă, ordinea și buna stare suferă, întreținerea bunurilor materiale este neglijată și nu mai ies la iveală noi valori intelectuale. Se trăiește din trecut.

Cu totul altfel este cu popoarele cari se desvoltă. Nivelul material și intelectual ridicat se vede foarte lămurit. Vieța economică prosperează, ordinea și buna stare dăinuiește în țară, științele și artele se desvoltă.

„La creațiune, munca a fost hotărâtă a fi o binecuvântare. Ea înseamnă desvoltare, putere, fericire. Schimbarea situației pământului prin blestemul păcatului, aduse o schimbare și în condițiile de muncă: totuși, deși acum munca este însoțită de greutate, oboseală și dureri, ea încă se dovedește ca un izvor de fericire și progres. Și ea este pavază puternică împotriva ispitei. Disciplina muncii face să scadă îngăduirea de sine, și face să progreseze sârguința, curățenia și hotărîrea. În felul acesta el devine o parte din marele plan al lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră din starea decăzută.

„Tinerii ar trebui conduși să vadă adevărata demnitate a muncii. Arătați-le că Dumnezeu lucrează continuu. Toate din natură își fac lucrarea hotărâtă lor. Activitatea este ceea ce stăpânește întreaga creațiune, și pentru a ne împlini misiunea și noi de asemenea trebuie să fim activi.

„În lucrul nostru trebuie să fim împreună lucrători cu Dumnezeu. El ne-a dat pământul și comorile acestuia; dar noi trebuie să le folosim spre binele și fericirea noastră. El face să crească pomii; dar noi pregătim lemnăria și clădim casa. El a ascuns în pământ aurul și argintul, fierul și cărbunele; dar numai prin osteneală putem să le dobândim.

„Arătați că, deși Dumnezeu a creat și încontinuu conduce toate lucrurile, totuși El ne-a înzestrat cu o putere care nu diferă în totul de a Sa. Nouă El ne-a dat o oarecare stăpânire asupra puterilor naturii. După cum Dumnezeu a chemat la ființă pământul din haos, în toată frumusețea lui, tot astfel și noi putem scoate ordine și frumusețe dintr'o desordine. Și deși acum lucrurile sunt mânjite de rău, totuși în lucrarea noastră deplină simțim o bucurie asemănătoare celei a Lui, când, privind asupra pământului, El rosti cuvintele: „Foarte bine”.

„De regulă, exercițiul cel mai binefăcător pentru tineret se va găsi în munca folositoare. Copilașii cei mici găsesc în joc atât o distracție, cât și o desvoltare; și sporturile lor ar trebui să fie în așa fel încât să desăvârșescă nu numai creșterea fizică, ci și cea mintală și spirituală. În timp ce câștigă putere și inteligență, cea mai bună recreație și-o vor găsi în eforturile folositoare. Tot ceea ce conduce mâna a ajuta, și învățată pe tineri să-și ducă partea din greutatea vieții, este de cel mai mare folos în ce privește desvoltarea creșterii minții și caracterului.

„Tineretul ar trebui învățat că vieța înseamnă o zeloasă muncă, responsabilitate și purtare de grijă. Ei au nevoie de o îndrumare care să-i facă practici, — bărbați și femei cari pot lupta cu orice greutate. Ei trebuie să fie învățați că este esențială disciplina unei munci sistematice și bine chibzuite, nu numai ca o pavază contra schimbărilor din vieță, ci

și ca un ajutor al dezvoltării armonioase a întregii ființe.

Aceștia trebuie să învețe că niciun bărbat sau femeie nu este degradată prin osteneală cinstită. Ceea ce degradează este trândăvia și egoismul. Trândăvia dă naștere la îngă-

duința de sine, și urmarea este o viață de nimic și stearpă".

În calitate de părinți și educatori, trebuie să obișnuim pe tineri cu munca folositoare, în familie cât și în școală; căci în adevăr, aceasta este una din datorii principale ale pedagogului creștin.

Intrebări Biblice

Indrumări: Mai jos sunt un număr de întrebări necomplete, fiecare e urmată de cuvinte sau expresii dintre cari numai una putând să completeze cum trebuie propozițiunea. Ce nu este bun taie cu o linie.

1. Noi suntem despărțiți de Dumnezeu prin:

a. Neștiință. **b.** Nelegiuiri. c. Sărăcie. d. Bogăție.

2. Legea lui Dumnezeu este numele dat:

a. Celor zece porunci sau Decalogului. b. Legilor după care se conducea vechiul Israel în tabără. c. Crezului apostolilor.

3. Legea lui Dumnezeu va rămâne:

a. Până la încheierea timpului de probă. b. Până la venirea lui Isus. c. În toată veșnicia. d. Până la statornicirea noului pământ.

4. Păcatul a început cu:

a. Eva. b. Adam **c.** Satana.

5. Curățirea Sanctuarului se referă la:

a. Isgonirea schimbătorilor de bani din templu. b. Serviciile din Ziua Ispășirii. c. Curățirea lumii de păcat. d. Curățirea sanctuarului pământesc.

6. Tapul despre care e vorba în legătură cu curățirea sanctuarului este:

a. Jertfa zilnică pentru păcat. b. Hristos. d. Satana.

7. Semnul fiarei se referă la:

a. Sigiliul lui Dumnezeu. **b.** Schimbarea Sabatului de către Biserica romano-catolică.

8. Dumnezeu a creat lumea pentru:

a. A fi locuită. b. A fi un loc de exil al lui Satana. c. A avea un loc unde să facă experiența păcatului. d. A fi așternutul picioarelor Sale.

9. Lucrarea de mijlocire a lui Hristos a fost preînchipuită prin:

a. Moartea Sa pe cruce. b. Serviciul în Sanctuarul pământesc. c. Judecata în sanctuarul ceresc. d. Orânduirea Sfintei Cini

10. Oamenii sunt „născuți din nou” dela Duhul Sfânt prin:

a. Botez. b. Mărturisirea păcatelor. c. Cuvântul lui Dumnezeu. d. Viețuire neprihănită.

11. Noul Ierusalim va fi stabilit pentru vecie:

a. Pe noul pământ. b. În ceruri. c. În grădina Eden. d. În pustie.

Instrucțiuni: Răspunsurile se vor da în același fel ca și cele dinainte. Se face un rău serviciu tinerilor dacă cineva le spune răspunsul fără a-i lăsa ca ei să îl caute în Biblie spre a-l ști din convingere proprie iar nu din spusele altora. Cei cari vor urma regulat aceste studii și vor răspunde bine, la sfârșit vor primi Certificatul pentru Studii în Doctrina Biblice.

fan; *Gostin:* Ghioaldă Sefora, Gincă Ion; *Grădina-Constanța:* Chivăru Neculai; *Maxim-Buzău:* Neculai Păun, Veta Gheorghe; *Mihai Viteazu-Constanța:* Gabriela Dumitrașcu; *Macea:* Ardeleanu Maria, Bota Sofia, Crișan Ștefan, Dărvășan Ilie, Deac Maria, Gavriș Pavel, Mara Lenuta, Mara Miri, Mati Iuliana, Sumandra Iosif; *Negoști:* Ionescu Estera; *Palatca:* Dezmeri Rozalia, Farkas Irma, Menyhart Ana, Menyhart Géza, Menyhart Iuliana, Menyhart Maria, Pasztor Martin; *Poiana Tapului:* C. Panaitescu; *Plosca:* Agapsie Ionel, Agapsie Marioara, Dobrică Anghel, Dobrică Daniel, Dobrică Paul, Maria Elena, Mocanu Elena, Mocanu Marin; *Pechia:* Patilia Anica, Șerban Maricica, Tănase Ștefan; *Roșiori de Vede:* Duică Cornelia, Duică Gabriela, Duică Pavel, Rizea Cornelia, Rizea Emilia, Zefania Cucu; *Spineni:* Septimea Belu; *Satu-Costi:* Tachița Ștefan; *Săcele-Constanța:* Floarea Ruscu; *Strunga:* Bacalu Gheorghe, Sorodoc Vasile; *Vad:* Cucu Elena, Strâmbu Ion, Strâmbu Iosif, Vulvară Elena; *Viperești:* Chulschi Iacob, Ionescu Alexandrina, Ionescu Tache, Mazilu Ligia.

Din următoarele Comunități au mai răspuns parțial un număr de tineri arătat în dreptul fiecăreia:

Adămești 11; Agrașteu 10; Aiud 10; Alexandria 20; Antonești 8; Așuniș 14; Băilești 7; N. Bălcescu 15; Bălțișoara 15; Bărcănești 11; Berești-Tazlău 13; Bobâlna 6; Botoșani 15; Brânceni 19; Buciumeni 16; București-Grant 33; București-V. Lascar 47; București-Militari 11; Bujoru 30; Bumbesti 3; Buzescu 13; Călinești 9; Călnic 7; Cărloman 8; Cervenia 48; Ciorăști 15; Ciortesti 3; Cogeașca 3; Crângeni 26; Cristian 8; Curtici 10; Cuza Vodă 9; Dumitrești 2; Dragalina 9; Dridif 3; Focșani 22; Furculești 21; Galda de Jos 6; Greaca 5; Gherghina 11; Giurgiu 16; Gostin 22; Grădina 1; Greci 12; Heliade Rădulescu 13; Isoarele Sucevei 14; Mănești 6; 6 Martie 26; Maxim 6; Mihăiești 7; Moșteni 19; Moțăței 8; Negoști 8; Pairt 21; Palatca 2; Pechea 10; Peret 35; Petroșani 8; Piatra-Teleorman 19; Pietrele 17; Plosca 5; Poiana Tapului 12; Rădoiești 41; Radovan 11; Rapolt 3; Roșiori de Vede 7; Runcu 8; Săcele-Constanța 3; Salcia 1; Sânmartin-Arad 20; Satu-Costi 8; Satul Nou 10; Secara 10; Seliștea-Dorohoi 24; Sperieteni 8; Spineni 9; Strunga 10; Tecuci 15; Telești 4; Titulești 3; Tg. Jiu 3; Tulcea 1; Ulmeni 6; Vad 4; Valul Traian 10; Vaslui 3; Viperești 8; Vlădeni 3; Vulpești 3.

REZULTATUL

Examenul „Intrebări Biblice” din Curierul Misionar Nr. 2. 1948

Au trecut acest examen tinerii mai jos arătați:

Aiud: Pop Elisabeta, Pop Gavrilă; *Alexandria:* Drăgușin Cornelia; *Buzău:* Mița Caraiivan; *N. Bălcescu:* Veta Gheorghe; *Buciumeni:* Spiridon Otilia; *Berești-Tazlău:*

Nicolae Jojă: București-Grant: Borzea Constantin, Faulachter Euzefina, Mânzăteanu Mândița, Mânzăteanu Orfa, Matei Vasile, Răileanu Aurelia, Stoica Cornelia, Stoica Dumitru, Theodosiu Tache; *Brânceni:* Elena Florea; *Călnic:* Spătaru Ște-

Studii Biblice

Lecțiunea 4

Invierea lui Lazăr

Text biblic: Ioan 11, 1—54.

De memorizat: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi“. Ioan 11, 25.

„Unul din cei mai stăruitori ucenici ai lui Hristos, era Lazăr din Betania. Dela prima lor întâlnire credința lui în Hristos fusese puternică; iubirea lui pentru El era adâncă, și el era foarte iubit de Mântuitorul. Pentru Lazăr a și fost săvârșită cea mai mare minune a lui Hristos“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 445.

1. In timp ce Isus era plecat din Iudea, ce veste I se aduse? Ioan 11, 1—3.

„După trimiterea solului, lui Lazăr i-a fost din ce în ce tot mai rău. Surorile tot socoteau zilele și ceasurile dintre trimeterea vestei și sosirea lui Isus în ajutorul lor. Când se apropie timpul când Il așteptau să vină, cu multă nerăbdare ele luară aminte la călătorii cari se iveau în depărtare, nădăjduind să deslușească chipul lui Isus. Toate strădaniile lor pentru însănătoșirea fratelui lor fusese zadarnice, și ele își dădură seama că el trebuie să moară fără ca ajutorul divin să intervină spre a-l salva. Continua lor rugăciune era: O! De-ar veni Isus! El ne-ar putea salva fratele nostru iubit!“ — Spiritul Profeției, Vol. 11, pp. 360. 361.

2. Când auzi Isus vestea, ce spuse? Ce simțiminte avea El față de prietenii Săi din Betania? Cât timp trecu până ce El porni spre acel sat? Vers. 4—6.

3. După două zile ce propuse Isus ucenicilor Săi? Prin ce cuvinte arătară că ei nu erau de părere să meargă? Vers. 7. 8.

4. Cum răspunse Isus împotriviții lor? Care este înțelesul acestor cuvinte? Vers. 9. 10.

Isus răspunse: „Eu sunt sub conducerea Tatălui Meu; câtă vreme fac voia Lui, viața Mea e în siguranță. Cele douăsprezece ore ale vieții Mele, încă nu s'au sfârșit. Am trecut în ultima parte a vieții Mele; dar cât mai rămâne ceva, sunt sigur... Acela care face voia lui Dumnezeu, care umblă pe drumurile prescrise de Dumnezeu, nu poate să se împiedece și să cadă. Lumina, Spiritul călăuzitor al lui Dumnezeu, îi dă o clară înțelegere a datoriei sale, și-l conduce drept, până la capătul lucrării sale... Acela care merge pe o cărare aleasă de el singur, pe care Dumnezeu nu l-a che-

mat, se va poticni. Pentru el ziua se schimbă în noapte, și oriunde s'ar afla, nu este sigur“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 447.

5. Ce spuse Isus că vrea să facă? In ce fel L-au înțeles ucenicii? Vers. 11—13.

6. Atunci ce le spuse Isus lămurit? De ce era El fericit că lipse din Betania în timpul bolii lui Lazăr? Când s'a văzut că Isus era hotărât să meargă în Iudea, cu toată împotrivirea ucenicilor, ce propuse Toma? Vers. 14—16.

Pentru binele lor El a îngăduit ca Lazăr să moară. Dacă l-ar fi vindecat de boala lui, minunea care este cea mai pozitivă dovadă a caracterului Său dumnezeesc, nu s'ar fi putut săvârși.

„Dacă Hristos ar fi fost în camera bolnavului, Lazăr n'ar fi murit, deoarece Satana n'ar fi avut putere asupra lui. Moartea n'ar fi putut să îndrepteze boldul spre Lazăr în prezența Dăătorului de viață. De aceea Hristos a stat departe. El a îngăduit exercitarea puterii vrăjmașului, ca apoi să-l poată izgoni ca pe un dușman înfrânt... Aceasta trebuia să fie o dovadă pe care preoții n'o puteau răstălmăci. Acesta era motivul pentru care întârziase de a merge la Betania. Această minune culminantă, învierea lui Lazăr, trebuia să pună sigiliul lui Dumnezeu asupra lucrării și susținerilor Sale că e de natură dumnezeiască“. — Idem, pag. 449.

7. Când ajunse Isus în Betania, ce găsi el? In ce fel căutau Iudeii să-și arate durerea pe care o simțeau și ei? Vers. 17—19.

8. Care dintre surori întâmpină întâi pe Isus? Ce-I spuse Marta atunci când Il întâlni? V. 20—22.

9. Ce spuse Isus Martei? Ce răspunse ea? Ce spuse Isus despre Sine? Ce întrebare directă îi puse El? Vers. 23—26.

10. In ce fel își exprimă Marta încrederea ei în Isus? Apoi, ce făcu ea? Vers. 27. 28.

11. Cum răspunse Maria la această chemare? Cine veni după ea? Unde gândeau ei că se duce ea? Când Maria întâlni pe Isus, ce cuvinte repetă ea? Vers. 29—32.

12. Ce efect avu întristarea Mariei și a celorlalți asupra lui Isus? Ce întrebare puse El? Care a fost răspunsul? In ce fel dovedi Isus iubitoarea simțire împreună cu ei? Vers. 33—35.

„Deși El era Fiul lui Dumnezeu,

luase totuși natura omenească. Inima Lui duioasă și miloasă e totdeauna mișcată de iubirea față de suferind. El plânge cu cei ce plâng, și Se bucură cu cei cari se bucură. Dar nu numai din cauza simpatiei Lui față de Maria și Marta a plâns Isus. In lacrimile Sale era o întristare tot așa de înaltă față de întristarea omenească pe cât e cerul înalt față de pământ. Hristos nu plângea pentru Lazăr; căci El era gata să-l cheme afară din mormânt. El plângea pentru că mulți din cei cari plângeau acum pentru Lazăr urma să plănuiască în curând moartea Lui care era învierea și viața. Dar cât de neinstare erau Iudeii necredincioși să talmăcescă drept lacrimile Lui!“ — Idem, pag. 451.

13. Ce au spus Iudeii? Ce întrebare se ridică în mintea unora dintre ei? Vers. 36. 37.

14. Când au ajuns la mormânt, ce spuse Isus să se facă? Cine se împotrivi? Ce cuvinte de iubitoare muștrare rosti Isus? Vers. 38—40.

15. Când mormântul a fost descoperit, ce cuvinte de rugăciune rosti Isus? De ce S'a rugat El în felul acesta înaintea oamenilor? Vers. 41. 42.

16. După aceea ce a strigat Isus cu glas tare? Cine ascultă de glasul Lui? Care era înfățișarea lui Lazăr? Ce mai spuse Isus să se facă? In ce chip diferit au fost influențați oamenii prin această minune? Vers. 43—46.

17. In ce scop au adunat preoții cei mai de seamă și Fariseii Saborul? Din ce pricină socoteau unii că nu trebuie să lase pe Isus să-și continue lucrarea? Care era argumentul lui Caiafa, marele preot? Vers. 47—52.

18. Incepând din ziua aceea, ce au făcut Iudeii? După aceea, unde Se duse Isus? V. 53. 54.

Lecțiunea 5

O văduvă stăruitoare —

Doi închinători —

Bindecuvântarea copilașilor

Text biblic: Luca 18, 1—17.

De memorizat: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriti; căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei“. Luca 18, 16.

1. In ce scop a fost spusă această pildă? Luca 18, 1.

„Rugați-vă neîncetat“. 1 Tes. 5, 17; Rom. 12, 12. Aceasta înseamnă următoarele:

a) A fi în spiritul rugăciunii, chiar și acolo unde nu ai ocazie de a rosti cuvinte de rugăciune.

b) Nu cumva din nepăsare să neglijăm timpul anumit pentru rugăciune.

c) A continua să ceri lucrurile dorite până ce se primește răspuns, sau până ce am aflat dorința lui Dumnezeu în acea privință.

2. Care era caracterul aceluia judecător? Vers. 2.

În vremurile vechi, Israel avusese la toate porțile cetăților judecători, cari aveau îndatorirea să facă dreptatea, fără a face căutare la față. Același obicei dăinuia și în zilele când Isus era pe pământ.

3. Ce lucru dorea văduva? V. 3.
„Ideea nu este atât de mult ‚răzbună-mă’ cât ‚fă-mi dreptate’ față de protivnicul meu. Vreun vecin puternic și rău îi luase pământul, casa, vitele și ea striga cu voce tare către judecător să-i facă dreptate... Ceea ce dorea ea nu era atât de mult răzbunarea sau pedepsirea asupritorului ei cât redobândirea drepturilor sale“. — Badler.

4. Pentru o vreme ce hotărâre își luase judecătorul? În cele din urmă de ce a împlinit cererea ei? Vers. 4. 5.

Situația aleasă pentru această parabolă este cât se poate de puternică. Dumnezeu nu este asemănat cu judecătorul nedrept, ci este în contrast cu el. Dacă acest judecător cu inima împietrită și rău, care se gândea numai la sine, era gata a împlini cererea văduvei din pricina stăruinței ei, cu cât mai mult Dumnezeu Tatăl nostru, care este sfânt, și care găsește plăcere în stăruirea copiilor Săi va răspunde atunci când ei îl cheamă. Apoi încă, văduva se poate că era străină, necunoscută judecătorului, el nu-i făgăduise nimic, și nu putea să vină înaintea lui decât la anumite dați, și atunci contrariu voinței lui; în timp ce aleșii lui Dumnezeu sunt copiii Săi iubiți în cari El își găsește plăcere. Ei au multe făgăduinți prețioase din partea Lui, și li se cere să vină de grabă la El oricând.

5. Ce învățătură scoase Isus de aci? Vers. 6. 7.

Nu fiindcă Dumnezeu nu dorește să dea lucruri bune, sau trebuie să fie silit, căci El este mult mai dispus să dea decât suntem noi să cerem. Trebuie să nutrim și să cultivăm credința noastră, ajungând într-o mai strânsă legătură cu Dumnezeu. Trebuie să ajungem în stare a primi, să facem mai arzătoare dorirea și aprecierea lucrurilor pe cari Dumnezeu vrea să le dea“. — Peloubet.

6. În ce fel se accentuează despre făgăduința dreptății? Ce întrebare arată că atunci când va veni timpul acela nu vor fi decât puțini aceia cari vor striga către Dumnezeu? Vers. 8.

7. Despre cine spuse Isus o altă pildă? Vers. 9.

8. Cari doi oameni sunt amintiți în pildă? Unde au mers ei? Vers. 10.

Iudeii evlavioși se duceau la tem-

plu să se roage, dacă erau în apropiere de el; iar dacă erau la depărtare atunci își întorceau privirile spre templu când se rugau.

Însă expresia „sta departe“ înseamnă o distanță de templu. „Locul de unde se înălțau rugăciunile era curtea femeilor. Fariseul înaintă până la marginea cea mai apropiată a curții de templu, sau cât mai aproape cu putință; vameșul stătu în partea cealaltă a aceleiași curți chiar dacă era Iudeu, sau în curtea Neamurilor, ca și cum ar fi fost un păgân, cât mai departe cu putință de templu, dându-și seama de nevrednicia lui de a se apropia de locul cel sfânt unde Dumnezeu are locașul Său sfânt“. — Barnes.

9. Cum s'a rugat Fariseul? Ce spuse el? Vers. 11. 12.

Aceasta nu era de fapt o rugăciune în sensul unei cereri sau a unei mulțumiri adresată lui Dumnezeu. Oare nu suntem noi toți prea mult înclinați să gândim că noi suntem mai buni decât părem, și alții sunt mai răi decât se arată?

10. În ce chip se ruga vameșul? Cari erau cuvintele rugăciunii lui? Vers. 13.

11. Care a fost rezultatul acestor două rugăciuni? Prin ce afirmație potrivită pentru toți încheie Isus această parabolă? Vers. 14.

Fiecare dintre ei primi ca răspuns la rugăciune ceea ce dorise — Fariseul văzu și lauda oamenilor, vameșul iertarea lui Dumnezeu.

12. În ce scop fusese aduși niște copilași la Isus? În ce fel au încercat ucenicii să împiedece aceasta? Vers. 15.

13. Ce spuse Isus ucenicilor? Vers. 16.

14. Cu ce fel de credință simplă trebuie să primească oricine cuvântul lui Dumnezeu? Vers. 17.

Lecțiunea 6

Tânărul bogat pleacă dela Isus

Text biblic: Mat. 19, 16—30.

De memorizat: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile“. Mat. 19, 17.

Isus și ucenicii călătoreau pe malul răsăritean al Iordanului spre Ierusalim. Tânărul bogat care veni alergând, în râvna sa, spre Isus, era fără îndoială fruntașul uneia dintre sinagogile din partea locului.

1. Pe când Isus călătorea, cine veni la El în grabă? Ce întrebare puse el? Mat. 19, 16; Marcu 10, 17.

Tânărul acesta se socotea ca un păzitor al legii, însă îi era teamă ca nu cumva să fi pierdut din vedere ceva. El dorea viața veșnică; și aci era Marele Învățător, care ar fi putut să-l arate mai lămurit datoria lui, sau cel puțin l-ar fi lăudat pen-

tru felul lui de ținere a legii. De aceea el puse întrebarea.

2. Drept răspuns, ce întrebare puse Isus? Ce spuse El cu privire la Dumnezeu? Mat. 19, 17 pr. p.

„Isus dorea să încerce sinceritatea tânărului conducător și să afle dela el în ce chip îl socotea bun. Își da el seama că Acela cu care vorbea era Fiul lui Dumnezeu? Care era adevăratul sentiment al inimii lui?“ — Hristos, Lumina lumii, p. 441.

3. Ce spuse Isus tânărului că trebuie să facă dacă dorea să fie mântuit? Vers. 17 ult. p.

4. Ce întrebare puse atunci tânărul? Drept răspuns, ce porunci aminti Isus? Vers. 18. 19.

În vremea aceea erau așa de multe legi făcute de oameni, rândueli și obiceiuri cu privire la spălarea mâinilor, păzirea Sabatului, și toate celelalte forme de religie încât nu era de mirare că tânărul să fi întrebât la cari dintre porunci se gândea Isus.

5. Din ce lege fac parte acestea? Exod 20, 3—17.

6. Ce pretinse tânărul că chiar făcuse? Ce dorea să mai știe el? Mat. 19, 20.

Ca formă exterioară, tânărul făcuse din porunci regula vieții lui. El nu-și putea aminti vreo faptă deosebită de neascultare. Însă el nu era mulțumit, căci altfel nici nu ar fi venit la Isus să ceară ajutor. Lui îi lipsea predarea inimii, iubirea supremă față de Dumnezeu și față de semenii săi lucru ce putea să-l facă în stare a păzi spiritul legii ca și litera ei.

7. Ce probă a sincerității și iubirii lui îi puse Isus în față? V. 21.

„Hristos a privit în fața tânărului, parcă cetindu-i viața și cercetându-i caracterul. L-a iubit, și a însetat de a-i da pacea, harul și bucuria care putea să-i schimbe cu totul caracterul... Isus a văzut în acest conducător, exact ajutorul de care avea nevoie, dacă tânărul ar fi devenit conlucrător cu El în lucrarea de mântuire. Dacă s'ar fi lăsat condus de Hristos, ar fi devenit o putere spre bine. Într-o mare măsură conducătorul ar fi putut să reprezinte pe Hristos; deoarece avea însușiri, cari, dacă el s'ar fi unit cu Hristos, l-ar fi făcut în stare să devină o forță între oameni. Hristos, privind în caracterul lui, l-a iubit. În inima conducătorului se deștepta iubirea pentru Hristos, deoarece iubirea naște iubire. Isus dorea să-l aibă conlucrător. Dorea să-l facă să-l semene, o oglindă care să reflecteze chipul lui Dumnezeu. El dorea să desvolte partea bună a caracterului lui, și s'o sfințească pentru servirea Domnului. Dacă tânărul conducător s'ar fi predat lui Hristos ar fi crescut în atmosfera prezenței Sale. Dacă ar fi ales partea aceasta, cât de deosebit ar fi fost viitorul lui!“ — Idem, pp. 441. 442.

8. Cum făcu față tânărul acestei situații delicate din viața sa? Vers. 22.

„Hristos a pus la încercare pe acest om. L-a invitat să aleagă între comorile cerești și măreția pământească. Comoara cerească îi era asigurată dacă urma pe Hristos, dar eul trebuia înfrânt; voința sa trebuia pusă sub conducerea lui Hristos... Alegerea era lăsată pe seama lui. Isus ardea de dor să vadă convertirea lui. Ii arătase punctul bolnav din caracterul lui, și cu câtă nerăbdare aștepta rezultatul, atunci când tânărul se gândea la această chestiune. Dacă se hotăra să urmeze lui Hristos trebuia să asculte de El în totul. Trebuia să părăsească planurile sale ambițioase. Cu cât dor, cu câtă nerăbdare, și cu câtă infometare sufletească, privea Mântuitorul la tânăr, nădăjduind că se va pleca sub îndemnul Duhului lui Dumnezeu“. — Idem, pp. 442. 443

9. Indepărtarea lui dela Isus și dela viața veșnică ce îndemnă pe Domnul să spună cu privire la bogăți? Vers. 23.

10. Deoarece ucenicii erau nedumeriți, cu ce ocazie repetă Isus aceste cuvinte? Marcu 10, 24.

11. În ce fel accentuă El mai departe asupra piedecii pe care o alcătuește marile bogăți pentru cel care vrea să intre în Împărăția cerurilor? Mat. 19, 24.

Printr'un „om bogat“ fără îndoială că aici se înțelege cel care iubește bogățiile, își face din ele un idol, se încrede în ele, în timp ce alții se găsesc în lipsă și mizerie. Atâta vreme cât cineva nutrește aceste simțăminte, este în totul cu neputință să fie un creștin.

12. Ce întrebare au pus ucenicii? Cum a răspuns Isus? Vers. 25. 26.

13. De ce este greu pentru bogat să intre în cer?

„De ce este așa de greu să intre un bogat în cer? 1) Fiindcă el își dă seama că are de dat prea mult lui Hristos; 2) din pricina înclinației de a se încrede în bogății iar nu să simtă nevoia unui Mântuitor; 3) din pricină că bogățiile atrag după ele îngâmfarea care nu îngăduie susținerea servirii în umilință lui Dumnezeu; 4) din pricină că bogățiile sunt înclinați să se întovărășescă în afaceri și în prietenii cu oameni cari nu sunt creștini, și se cere mult curaj și credință pentru a se rupe din aceste legături; 5) fiindcă în multe cazuri ei trebuie să-și refacă bogățiile dobândite pe nedrept, să-și schimbe afacerile sau metodele de afaceri și surse de venituri, lucru ce nu este cu adevărat creștinesc“. — Peloubet.

14. Ce întrebă Petru cu privire la el și la alți ucenici? Vers. 27.

15. Ce li s'a făgăduit pentru lumea viitoare? Ce li s'a făgăduit pentru lumea aceasta? V. 28—30.

„Chiar și bogatul ar fi primit înșutit. Acum numele lui este necunoscut, influența lui nesimțită. Peste câțiva ani bogățiile lui au fost risipite de legiunile romane, în timp ce ucenicii propovăduiau o veste nouă și fericită pe pământ, a cărei influență se întindea cu scurgerea veacurilor. Și în aceasta el ar fi putut să aibă o parte, bucurându-se de biruință, și să fie umplut de bucurie în veci neștearsă, iar în lumea viitoare de viață veșnică — aceea viață veșnică pe care tânărul conducător dorea așa de mult să o aibă, dar pe care nu a vrut să o primească“. — Ibid.

Lecțiunea 7

Lucrătorii viei

Text biblic: Mat. 20, 1—16.

De memorizat: „Duceți-vă și voi în via mea, și vă voi da ce va fi cu dreptul“. Mat. 20, 4.

Întrebarea pusă de Petru în Matei 19, 27 dădu naștere chestiunii răsplătirii pentru servirea lui Dumnezeu. Lecțiunea aceasta este o urmare a răspunsului lui Petru.

1. Ce întrebare puse Petru lui Isus? Mat. 19, 27.

2. Pentru a lămuri principiul care stă la temelia chestiunii răsplătirii, cu ce compară Isus Împărăția cerurilor? Mat. 20, 1.

„Fiecare oraș oriental are un loc bine cunoscut unde oamenii se adună și așteaptă să fie angajați la lucru cu brațele pentru ziua aceea. Lucrătorii stau fie fără nicio unealtă, fie cu mistrie, târnăcop, sapă, sau frânghie, anume cu ce este obișnuit să folosească. Timpul obișnuit pentru angajare este la puțin timp după răsăritul soarelui; cel neangajat mai zăbovește câteva ore și în genere apoi merge ici și colo să caute ceva mai mic de lucru. Asemenea lucrători cu ziua sunt prea leneși, nerânduși sau neîn stare să facă un lucru bine chibzuit. Este de nevoie ca peste ei să fie un supraveghetor care să-i oprească a-și pierde vremea, și atunci când vine timpul plății, de obicei se descoperă vreo întâmplare din cele ce au avut loc în timpul zilei, din care să se alcătuiască un motiv de a cere mai mult decât suma la care se convenise. Discuția din Mat. 20, 12, din diferite motive, este deseori repetată“. — Practici și obiceiuri din Biblie“.

3. Ce înțelegere făcu gospodarul cu lucrătorii? Unde îi trimise el? Vers. 2.

Dinarul roman avea o valoare cam de 40 lei. În pildă această sumă de bani era socotită îndestulătoare atât din partea gospodarului cât și a lucrătorilor tocmiți întâi. Celorlalți lucrători tocmiți la diferite timpuri din zi, li se făgăduise „ce va fi cu dreptul“.

4. Ce făcu gospodarul la câteva ceasuri mai târziu? Ce spuse el celor ce stăteau fără lucru? Ce le

făgădui el să le dea? Au primit ei această condiție? Vers. 3. 4.

5. Când a mai tocmnit gospodarul lucrători? Vers. 5.

Iudeii împărțeau timpul dintre răsăritul soarelui și apus în douăsprezece părți; ceasul al treilea era cam pe la ora nouă dimineața; al șaselea și al nouălea, respectiv prânzul, adică ora 12, și trei după amiază; ceasul al unsprezecelea, ora cinci seara.

6. În cele din urmă când se mai duse el în piață? Ce spuse el atunci celor fără lucru? Vers. 6.

7. Cum au răspuns ei la întrebarea sa? Atunci ce le-a spus gospodarul? Vers. 7.

8. Seara ce spuse gospodarul ispravnicului său? După care plan avea să lucreze el? Vers. 8.

Scopul urmărit de această pildă a făcut necesar ca plata zilei de lucru să se înceapă cu cei cari fuseseră luați cel mai din urmă. Dacă lucrătorii și-ar fi primit plata în ordinea în care fuseseră tocmiți, primii și-ar fi primit banii și ar fi plecat mulțumiți. Dar începând cu cei din urmă, aceasta dădu ocazie a se da pe față invidia, și a se lua învățătura că în Împărăția cerurilor răsplata nu este câștigată, ci revărsată sau dăruită prin harul și iubirea din inima Dăruitorului.

9. Cu ce sumă de bani plăti ispravnicul pe lucrătorii din ceasul al unsprezecelea? Vers. 9.

10. Ce socoteau cei cari fuseseră tocmiți întâi? Ce au primit ei? Vers. 10.

„Procedul stăpânului cu lucrătorii din via sa reprezintă procedarea lui Dumnezeu față de familia omească. Această procedare este alta decât cea obișnuită între oameni. În afacerile dintre ei, oamenii plătesc după câtimea de muncă făcută. Lucrătorul așteaptă să primească numai plata, ce a meritat. Însă Isus în această parabolă a arătat principiile împărăției Sale — împărăție, care nu este de pe acest pământ“. — Parabole, pag. 463.

11. Primind plata pentru care se învoiseră, ce au făcut ei? Care era motivul plângerii lor? Vers. 11. 12.

„Nu mărimea lucrării săvârșită, sau rezultatul vizibil al acesteia, ci spiritul în care se îndeplinește ea, face valoarea lucrării noastre înaintea lui Dumnezeu. Cei veniți în ceasul al unsprezecelea, au fost mulțumiți că au găsit de lucru. Inimile lor au fost pline de recunoștință către cel ce i-a primit; și când seara stăpânul le-a plătit cât pe o zi întreagă, ei au rămas foarte plăcut surprinși. Ei știau, că n'au meritat o plată atât de mare, și bunătațea, exprimată pe fața stăpânului, i-a umplut cu bucurie. Ei n'au uitat niciodată bunăvoința stăpânului viei și plata generoasă pe care au primit-o dela el. Astfel este și cu pă-

cătosul, care, recunoscând nevrednicia sa, a mers în ceasul al unsprezecilea în via Domnului. Timpul serviciului său pare a fi scurt și el simte că n'a meritat plata; el este plin de bucurie, chiar numai pentru că Dumnezeu a vrut să-l primească. El lucrează în umilință și încrezător, și este plin de recunoștință pentru privilegiul, de a fi conlucrătorul lui Hristos. Un asemenea spirit este cu plăcere onorat de Dumnezeu". — Idem, pag. 364.

12. Cum răspunse gospodarul la plângerea lor? Ce sfat dădu el celor ce se plâneau? Care a fost hotărîrea sa din urmă? V. 13. 14.

13. Ce întrebare puse gospodarul lucrătorilor pentru a-și îndreptăți purtarea sa? Vers. 15.

14. Ce este socotit ca neprihănire din partea Împăratului cerului? Rom. 4, 5 ult. p.

15. În ce trebuie să ne încredem în vederea mântuirii? Titu 3, 5.

16. Cine oferă mântuirea ca un dar? Efes. 2, 8.

Lecțiunea 8

Isus vestește moartea Sa — Iacob și Ioan caută mărire

Text biblic: Mat. 20, 17—28.

De memorizat: „Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru". Mat. 20, 27.

„Vremea Paștilor se apropia, și Isus S'a îndreptat din nou către Ierusalim. În inima Lui era pacea ascultării de voința Tatălui, și cu pasul grăbit înainta spre locul sacrificării Sale. Dar pe ucenici îi cuprinse un sentiment de taină, îndoială și teamă. Mântuitorul, mergea înaintea lor. Ucenicii erau turburați și mergeau îngroziți după El. Hristos a chemat din nou pe cei doisprezece în jurul Său, și cu mai multă precizie ca altădată, le desvăluie trădarea și suferințele Sale". — Hristos, Lumina lumii, pag. 465.

Tuturor iudeilor li se cerea să ia parte la sărbătoarea Paștilor, și șoselele cât și drumurile și potecile erau fără îndoială pline de călători.

1. Spre ce cetate Se îndrepta Isus acum? Ce ocazie folosi El pentru a vorbi separat ucenicilor? Mat. 20, 17.

„Iată sfârșitul marșului, numai câteva zile mai despărteau până la intrarea triumfală în Ierusalim. Isus este în drum dela Perea spre cetatea osândirii, și lângă Ierihon, probabil, acolo de unde se văd munții Ierusalimului, El luă de o parte pe ucenicii Săi spre a-i avertiza din nou despre cele ce îi așteaptă. El porni la Ierusalim deși știa ce moarte rușinoasă îl aștepta acolo. Deși știa? Nu, ci mai bine fiindcă știa. Căci suferința și moartea sunt încoronarea Sa, deoarece Dumnezeu a rânduit ca El să-și dea viața drept preț de răscumpărare pentru mulți. Totuși uce-

nicii nu au înțeles nimic din toate aceste lucruri, după cum ne spune Luca". — Tarbell.

2. Ce le spuse El că va avea loc la Ierusalim? Vers. 18. 19.

Isus prezise suferințele Sale de data aceasta mult mai lămurit decât oricând înainte și spusesese că va suferi multe lucruri și că va fi omorât (Mat. 16, 21), și că va fi trădat și ucis (Mat. 17, 22), însă aci adaugă că va fi osândit, și dat în mâna Neamurilor, și că aceștia își vor bate joc de El și-L vor biciui și răstigni. Spre mângâierea ucenicilor Săi, El le spuse din nou că va învia a treia zi.

3. În drum spre Ierusalim, cine veni la Isus cu o cerere deosebită? Vers. 20

Despre acești doi fii ai lui Zebedeu ni se amintește pentru prima dată în Mat. 4, 21. „Ioan, fiul lui Zebedeu, fusese unul din primii doi ucenici care urmase lui Isus. El și fratele său Iacob, formase cea dintâi grupă care părăsise totul pentru serviciul Lui. Bucuros uitase familia și prietenii ca să poată fi împreună cu El; umblase și vorbise cu El; fusese cu El în intimitatea familiei ca și în adunările publice. El liniștise temerile lor, ei scăpase din primejdie, le alinase suferințele, îi mângâiasse în dureri, și plin de răbdare și bunătate îi învățase până când inima lor părea înlănțuită de a Lui, și în căldura iubirii lor, ei doreau să fie cât mai aproape de El în Împărăția Lui. Ori de câte ori se ivea o ocazie Ioan se așeza chiar lângă Mântuitorul său, și Iacob dorea și el să fie onorat cu o legătură tot așa de strânsă. Mama lor urma lui Hristos, și de multe ori îi slujise cu dărnicie din avutul ei. Cu iubire de mamă și cu ambiție pentru fiii ei, ea năzuia ca fiii ei să aibă locurile cele mai onorate în Împărăția cea nouă. Aceste locuri i-a și îndemnat să le ceară." — Hristos, Lumina Lumii, pp. 465. 466.

4. Care era această cerere? Vers. 21.

„În împărăția Ta" vrea să spună împărăția pe care ucenicii își închipuiau că în curând Isus avea să o întemeieze pe pământ. Ei își închipuiau că Isus avea să domnească ca împărat al Iudeilor și să stăpânească pe toți dușmanii lor.

5. Ce răspuns primi mama? V. 22 pr. p.

6. După aceea ce întrebare puse Isus celor doi fii? Ce au spus ei că erau în stare să facă? Vers. 22 ult. p.

A avea un loc în Împărăția cerurilor înseamnă uitare de sine, iubire de altul, și a ajunge servul tuturor, cum a făcut Isus. El de abia terminase de spus despre suferința și moartea care avea să vină asupra Lui în Ierusalim. Aveau să fie ei în stare să bea din paharul suferinței, și să-și dăruieze viața pentru a întina în Împărăția slavei? Aveau să fie ei în stare să sufere botezul persecuției

prin care trebuie să treacă fiecare urmaș al Mielului?

7. Ce spuse Isus că în adevăr se va întâmpla? Vers. 23 pr. p.

„Să beți paharul" este o expresie ce înseamnă „a te împărtăși de soarta cuiva", fie în bine fie în rău. Aci înseamnă împărtășirea de suferințele cari așteptau pe Isus. Iacob a fost omorât prin sabie (Fapte 12, 2), și Ioan a fost trimis în exil pe insula stâncoasă Patmos; potrivit tradiției el ar fi fost afundat fără milă în ulei clocotind, însă nu a suferit nicio vătămare, și mai târziu muri de moarte naturală.

8. Ce spuse El despre șederea la dreapta și la stânga Sa? Vers. 23 ult. p.

De ce nu putea Isus să hotărască aceste locuri cui ar fi vrut El? Nu din pricină că nu avea putere, ci fiindcă ținea în seamă dreptatea. Cel care va sta cel mai aproape de El va fi acela care pe pământ a dovedit în cea mai mare măsură spiritul iubirii Sale gata de sacrificiu de sine. Caracterul hotărâște locul.

9. Când ceilalți ucenici auziră ce ceruse Iacob și Ioan, ce simțiminte au avut ei? Vers. 24.

„Când cei zece au auzit cererea lui Iacob și Ioan, le-a displăcut foarte mult. Locul cel mai de frunte în împărăție, era tocmai ce fiecare dintre ei căuta pentru sine, și s'au supărat pentru că cei doi ucenici câștigase un aparent avantaj față de ei". — Idem, pag. 467.

Petru nu era cuprins în cererea lui Iacob și Ioan, deși câteși trei fusese împreună în anumite ocazii deosebite. (Vezi Mat. 17, 1. 2 și Luca 9, 51.) Unii se îndoiesc dacă nu cumva frații vor fi amintit făgăduința specială făcută lui Petru (Mat. 16, 18), și socoteau că ar trebui să facă și ei ceva care să-i aducă a fi la fel sau chiar superiori lui Petru.

10. Ce le spuse Isus despre felul lumii? Vers. 25.

11. Ce contrast prezentă El pentru urmașii Lui? Vers. 26. 27.

12. Ce exemplu le prezentă El? Vers. 28.

ATENȚIUNE

— Tinerii și tinerele care doresc să aibă informații cu privire la condițiile de admitere ca elevi ai Institutului Biblic pentru anul școlar 1948/49, se vor adresa fr. M. Ionescu, directorul Inst. Biblic, Brașov Stupini, Căsuța Poștală Nr. 71.

— Tinerele care doresc informații cu privire la condițiile de admitere ca eleve la Școala de Infirmitate „Victoria", pentru anul școlar 1948/49, se vor adresa Direcțiunii Școlii, București, Str. Mitrop. Gh. Petrescu Nr. 116.